

de anti fascist



2006 - 3

TPG Post

Port betaald
Port payé
Pays-Bas

In dit nummer
onder andere:

Van de redactie
blz. 2

Kamp Zeist, etc.
blz. 4

FIR-conferentie Brussel
blz. 8

Van Celine
blz. 9

Kamp Breendonk
blz. 10

Kamp Vught
het Philips Kommando
blz. 12

Zestig jaar na dato (3)
blz. 16

Nieuwe boeken
blz. 18

Marine uit de koers
blz. 24

uitgave van:

**anti fascistische oud verzetsstrijders nederland
bond van anti fascist**

Leharstraat 8 - 6961 BM Eerbeek



Verschijnt 4 keer per jaar.
ISSN 0166-7556

Algemeen correspondentie-adres:
Leharstraat 8 - 6961 BM Eerbeek
Tel. 0313-654685
e-mail secr@afvn.nl
website www.afvn.nl

Abonnementsprijs:
Minimaal 10 euro per jaar

Losse nummers euro 2,50 (excl. portokosten)

Opgave abonnementen:
Telefonisch of per e-mail

Redactie coördinatie:
Jan Cleton

Redaktiemedewerkers:
Jan IIsink,
Celine v.d. Hoek,
Piet Schouten,
Toos Plug,
en vele anderen.

Vertaalster:

Toos Plug
Buitenlandse contacten:
Celine v.d. Hoek,
Annabelle Schouten.
Layout:
Jan Cleton

De Antifascist is een uitgave van de A.F.V.N. (Anti Fascistische oud Verzetsstrijders Nederland, Bond van Anti-fascisten).

Deze vereniging stelt zich ten doel:

- a. te zorgen dat de daden van het anti-fascistische verzet bekendheid houden, respectievelijk bekendheid krijgen;
- b. herlevend fascisme (neo-fascisme) te signaleren en met alle, bij de wet geoorloofde middelen te bestrijden;
- c. te strijden voor vrede en vriendschap tussen de volkeren;
- d. te strijden tegen iedere vorm van discriminatie.

Wilt u ons werk steunen?

Stort dan een bijdrage op giro nr.
3206900 t.n.v. penningmeester
A.F.V.N. Voorstraat 42 A, 3931 HE
Woudenberg. Tel. 033 - 2860271

Van de redactie

In dit nummer

We kwamen deze keer echt ruimte te kort om datgene te plaatsen wat we absoluut aan u kwijt wilden, daarom hebben we vier pagina's toegevoegd. Naast de op de voorpagina vermelde onderwerpen, treft u nog enkele artikelen aan. Waarvan de belangrijkste "Allemaal de straat op voor de Wereldvrede" is. We maken ons namelijk zeer ongerust over de laatste ontwikkelingen in "De oorlog tegen het terrorisme". En dan hebben we het niet alleen over de Israëlische oorlog tegen Libanon, die zogenaamd alleen tegen Hezbollah gericht is. We denken er dan ook aan hoe de VS zich steeds verder ontwikkelen tot een politiestaat. We komen meer en meer tot de ontdekking dat het fascisme weer voor de deur staat. Hierover verderop meer.

De voorpagina

Deze keer weer twee cartoons van Matiz. Op de linker - genaamd vogelpest - zien we hoe de huidige president van de VS de wereld verziekt. Op de rechter cartoon zien we hoe drie Europese leiders - Blair, Merkel en Berlusconi - hun handen in onschuld wassen als het om CIA-vluchten gaat.

Onze website en de anti fascist

In dit blad trof u vroeger steevast de rubriek Literatuur aan, waarin de boeken e.d. vermeld stonden die u bij ons kon bestellen. Er kwamen echter steeds meer boeken en bijv. DVD's bij en we zouden nu bijna een hele pagina nodig hebben om die allemaal te vermelden. Nu bijna twee jaar, hebben we echter een eigen website: www.afvn.nl

Op die website kunt u direct na verschijning de artikelen vinden die steeds op de voorpagina vermeld staan. Met kleurenfoto's zelfs, voor zover we daarover beschikken. Na ongeveer een maand valt de volledige anti fascist te bekijken, zoals onze abonnees hem ook thuisgezonden hebben gekregen. En uiteraard is er het archief waarin u alles kunt vinden wat er sinds november 2004 op deze website verschenen is. Ook vindt u op onze website de Shop. In dat winkeltje vind u onze boeken, brochures en DVD's die wij verkopen, of die u bij ons tegen vergoeding van onkosten kunt verkrijgen. Op de Homepage (is de eerste pagina die u ziet als u naar onze website gaat) staat ook regelmatig een column die ingaat op actuele zaken en andere aangelegenheden. Deze artikelen zult u bijna niet in ons papieren blad aantreffen, omdat de actualiteit ons vaak dwingt andere zaken aan het papier toe te vertrouwen.

Mocht u zelf niet over de mogelijkheid beschikken om op Internet te kijken, vraag dan eens anderen in uw omgeving die wel over die mogelijkheid beschikken of zij u onze website willen laten zien.

Nieuwe Boeken, etcetera

Onder de titel "Nieuwe boeken in de AFVN-Shop" treft u twee boeken aan van de auteur Robin de Ruyter en een kritiek op het boek van Madeleine Albright "De macht en de almacht". Van dat boek treft u ook het ISBN-nummer en andere gegevens aan. Deze gegevens hebben we slechts vermeld voor diegenen die willen controleren of de kritiek juist is. We maken dus geen reclame voor dat boek van "De slachtster van de Balkan". Van onze ontmoeting met haar kunt u meer lezen op pagina 11.

Voor de andere twee boeken maken we wel degelijk reclame. Wij bevelen u sterk aan om deze boeken bij ons te bestellen. Bij het boek "George W. Bush en de mythe van al-Qaeda" krijgt u dan zelfs van ons de belangrijkste van de twee

DVD's, die wij bezitten over dat onderwerp, van ons kado waardoor u zelf kennis kunt nemen van de vragen die rond de aanslagen van 11 september 2001 leven. Volgens ons is er helemaal geen sprake geweest van kapers, zoals ze ons wel voorgespiegeld hebben, maar kijkt en oordeelt u zelf. Voor degene die beide genoemde DVD's wil ontvangen zonder het boek te bestellen is er ook een mogelijkheid. Stuur dan een e-mail of een briefje naar het secretariaat van de AFVN met "bestelling 9/11 DVD's" en uw volledige naam en adres. U krijgt ze dan toegestuurd, inclusief informatie hoe de betaling van 4 euro te voldoen.

Verder bevelen we ook dit boek van John Perkins aan.



Bekentissen van een economische huurmoordenaar

ISBN 90-295-6395-1

Te bestellen via de boekhandel, dus niet bij de AFVN.

Kortom: als u de door ons aanbevolen boeken gelezen hebt, en mogelijk dé, of één van de 9/11 DVD's bekeken hebt, weet u vrij goed hoe de huidige wereld in elkaar zit.

Fascistisch gevaar



Van de zijde van de heersende klasse en degenen die door hen beïnvloed zijn, wordt het over het algemeen afgedaan als zijnde "samenzweringstheorieën". Nou houden wij ook niet zo van het opvoeren van zaken die niet echt te bewijzen zijn, maar...

In het huidige informatietijdperk komen veel meer zaken tot ons als die waarvan de gevestigde media, en degenen die deze media in de praktijk bezitten, het nodig vinden dat wij er kennis van nemen. Moeten wij wachten met het doorgeven van die informatie die nog niet bewezen is, of moeten wij u ook berichten over zaken die in het andere media-circuit tot grote belangstelling en reacties aanlei-

ding geven. Moeten wij ons ver houden van dit soort berichtgeving, of moeten we het minimaal in ons achterhoofd houden?

Op deze pagina enkele voorbeelden (zie foto's en onderschriften):



Foto boven: Arnold Schwarzenegger, nu gouverneur van Californië, wordt door een aantal leden van Skull en Bones naar voren geschoven als toekomstige president van de VS. Een van hen is Carl Rove, de kleinzoon van een Nazi-Gauleiter, en lid van de laatste vier VS-administraties. Arnolds vader was een SS-officier in het Oostenrijkse nazi-leger.

Foto links: Op deze foto zien we bij de pijl George H.W. Bush, tesamen met andere leden van wat in de volksmond bekend is als Skull en Bones. Deze groep, waar jaarlijks 15 nieuwe leden aan toegevoegd worden, heeft zijn basis op de Yale-universiteit. De tweede belangrijke plaats van de duistere groep is Bohemian Grove in N. Californië. Daar offeren zij regelmatig symbolisch mensen aan Moloch, een van de verschijningsvormen van het absolute kwaad. Wereldwijd zijn er al honderden jaren dergelijke clubs die officieel de "Orde van de Dood" heten. Het Thule-genootschap, waar Adolf Hitler lid van was, maakt ook deel uit van deze orde. Het is dan ook niet toevallig dat het SS-embleem hetzelfde symbool is als dat van Skull en Bones. Drie generaties Bush zijn/waren lid van Skull en Bones. Maar ook: David Gergen (adviseur van de vier laatste VS-presidenten die ook alle lid van deze groep waren en deelnamen aan de duistere rituelen); Henry Kissinger; Alan Greenspan; Newt Gingrich; Walter Cronkite; Helmut Schmidt etcetera.

Foto onder: Schwarzenegger geflankeerd door Warren Buffet (de op één na rijkste man ter wereld) en Lord Rothschild (geldverstrekker aan vele occulte sekten en leider van w.s. de machtigste financiële instellingen ter wereld) **In het volgende nummer van de anti fascist komen we hier uitgebreid op terug.**



Zaans Meisje en de Drijvende Doodskisten

Door Joke Kaviaar

Na de brand in uitzetbajes Schiphol Oost schreef ik: "Zijn er nog nieuwe deportatiebajessen in aanbouw? Nog vóór er mensen in worden opgesloten met de grond gelijk maken!"

Nu is het zeven maanden geleden dat daar elf mensen het leven lieten. De bajes wordt weer in gebruik genomen. Kamp Zeist is net zo brandgevaarlijk. In Zestienhoven staat een loods, en van bajesboten kan minister Donner al helemaal geen genoeg krijgen. Die gristelijke griezels krijgt van mij als eerste een taart in die boeventronie van 'm, maar dat terzijde.

Over die boten wil ik het nu hebben. Drijvende doodskisten zijn het. Maar ze stoppen mensen er levend in. Mooi sober, nietwaar, Piet-magere-Hein? Dat heeft-ie met Verdonk zo afgesproken. Snel, goedkoop, adequaat, daadkrachtig. Met een rechte rug over de kromme ruggen van anderen. Er liggen er al twee in Rotterdam, inmiddels omgedoopt tot 'Guantanamo Bay aan de Maas' en er komen er snel meer bij. De gemeenten die de makkelijk afdrijvende betonnen bakken in hun haven laten dobberen, kunnen er goed aan verdienen, zoals de gemeenten Dordrecht, Maastricht, en als eerste: Zaanstad.

Wacht eens! Komen er bajesboten bij mij om de hoek? In mijn woonplaats? Wacht eens! Had die wethouder niet met aftreden bedreigd bij de komst van een vertrekcentrum? Alle vissenkoppen nog aan toe! Wat heeft die een berg boter op zijn hoofd! Dat heeft-ie geweten! Hij kreeg van ondergetekende de vissekoppen tijdens een commissie getrakteerd. Twee weken later bracht ik de boter, bij de installatie van de nieuwe raad, onder het motto: Boter bij de vis.

Een aanslag op de democratie!

Nog één maand en dan willen ze die boten in gebruik hebben. Losgeslagen of niet. Tijd voor een nachtelijke burgerinspectie! Het leek zomaar te kunnen. Ik sloop het terrein op, glipte op de boot, en werd betrappt door bewakers.

Hun zoeklichten schenen naar binnen. Telkens dook ik weg. Tenslotte verschool ik me in een cel in aanbouw. Het stonk er naar verf. Twee hele uren heb ik daar doorgebracht, afwachting of ik gepakt zou worden of toch de dans zou ontspringen. Ik kon die boot niet af! De uitgang werd bewaakt.

Als een rat in de val zat ik, maar het schip zonk toch niet en ik had alle tijd die cel goed te bekijken.

Da's snel klaar: klein. De leefruimte is twee meter breed en drie meter lang. Zet daar dat stapelbed in en klaar is je deportatievoorportaal. Dunne wandjes ertussen, maar stevig genoeg om niet uit te kunnen breken. Een lange smalle gang. Luchtkooi d'r bij. Laat de gevangenen maar komen.

Voor nu zat ik daar nog. Het licht van de bouwlampen op de kade tekende het traliewerk af op de muur. Ik hoorde iets roepen, een hond blaffen. Ze kwamen de boot op! Politie!

Het duurde nog lang voor het gesnuffel dichterbij kwam. 'Curiosity killed the cat' zei ik - grijnzend - tegen de hondengeleider die zijn zaklamp in mijn gezicht scheen, en verhuisde vervolgens, met de hulp van drie heren van de Zaanse hermandad, van een cel op de bajesboot naar één op het hoofdbureau van politie.

Uiteindelijk duurde mijn inspectie tot de volgende morgen elf uur. Bronnen in het Zaanse stadhuis vertellen me dat aldaar dezelfde middag nog werd rondverteld dat 'die Kaviaar' de voorgaande nacht door de politie uit de bajesboot was gehaald. Daar zijn ze bezorgd over: Er zou wel eens iets kunnen gebeuren met die boten, nog voor er - volgens goed democratisch gebruik - onschuldigen kunnen worden afgestraft.

Ja... wie weet.

Dit artikel is eerder verschenen in Kleintje Muurkrant nr 414, 16 juni 2006

STRAFKLACHT TEGEN DONNER & VERDONK INZAKE DE SCHIPHOL-BRAND

"Als er bij een ramp waarvoor de overheid verantwoordelijkheid draagt dodelijke slachtoffers vallen, dan is schadevergoeding alleen niet genoeg. Dan moeten ook de verantwoordelijke overheidsfunctionarissen zelf strafrechtelijk vervolgd kunnen worden." Aldus een uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens enige tijd geleden. Naast procedures voor schadevergoeding voor de slachtoffers blijven we ons dan ook, evenzeer, inzetten voor een strafrechtelijke vervolging van Donner en Verdonk in het kader van de Schiphol-brand.

Als u deze editie van de Anti-fascist onder ogen krijgt, is inmiddels beroep ingesteld tegen de weigering van het Openbaar Ministerie (OM) om de ministers Donner en Verdonk strafrechtelijk te vervolgen. Een strafklacht tegen hen werd bij het OM aanhangig gemaakt kort na de rampzalige brand. Dit gebeurde door een dertigtal mensen, waaronder ook nabestaanden van de dodelijke slachtoffers van deze brand.

Deze strafklacht tegen de beide ministers is gebaseerd op hun verantwoordelijkheid voor 'een wrede en onmenselijke behandeling in de zin van het Anti-Folterverdrag', die de gevangenen in het detentiecentrum Schiphol-Oost hebben moeten ondervinden voor, tijdens en na de catastrofale brand.

Daarbij gaat het dan ook niet alleen om de dodelijke slachtoffers en degenen die bij de ramp fysieke verwondingen hebben opgelopen, maar ook om het feit dat de getraumatiseerde overlevenden nog steeds een adequate behandeling wordt ontzegd.

Het OM - in feite natuurlijk de 'lange arm' van de minister van Justitie Donner - heeft in eerste instantie, zoals te verwachten viel, de klacht afgewezen. Dit gebeurde op het formele argument dat ministers nu eenmaal niet door het OM kunnen worden vervolgd, maar dat de Kroon dit moet doen, of de Tweede Kamer.

Maar hierop is één uitzondering, en die geldt voor misdrijven op grond van

het Anti-Folterverdrag. DAAR hadden we ons op beroepen, en daar is door het OM volledig aan voorbij gegaan.

Nu zal het gerechtshof dus over wel of niet vervolging moeten oordelen. Er komt dan eerst nog een rechtszitting over, voor het zover is. In een nog latere instantie zal daar dan wellicht ook nog het Anti-Foltercomité aan te pas komen, en het Europese Hof voor de Rechten van de Mens.

Want noch het aspect van de schadevergoeding voor de slachtoffers, noch het aspect van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van Donner en Verdonk zullen we laten rusten!

In het komende nummer van de Anti-Fascist zal hier verder verslag van worden gedaan.

Nico Steijnen

Detentiecentrum Zeist, uitgaand verkeer voorrang?



Sluit Kamp Zeist en alle andere uitzet- en detentiecentra!

Door Wessel Koopmans, Komitee Sluiting Kamp Zeist

Wat is een detentiecentrum?

In 2002 werd de “tijdelijke wet noodcapaciteit drugskoeriers” van kracht. Deze wet maakt het mogelijk om gevangenen op te sluiten in zgn. “detentiecentra”. Dit zijn gevangnissen die niet aan de voorwaarden hoeven te voldoen die er in een beschaafd land aan een gevangenis gesteld (moeten) worden. Gevangenen in detentiecentra zitten vaak met vier personen in een kleine cel. Het recht om te werken en een opleiding te volgen geldt niet voor hen. Dagelijks mogen zij een uur luchten in een kooi, en bij wijze van ‘recreatie’ mogen zij overdag een beetje door de cellengang lopen. Als zij tenminste niet in de isoleercel gegoooid zijn, want daar wordt bij de minste of geringste inbreuk op de regels toe overgegaan, door de bewakers die vaak onervaren uitzendkrachten in dienst van bewakingsbedrijven zijn.

Medische klachten van de gevangenen worden vaak genegeerd of ‘behandeld’ met paracetamol. Ook het recht op bezoek en juridische bijstand wordt tegengewerkt. Bovendien zijn de detentiecentra levensgevaarlijk. Dat bleek toen in de nacht van 26/27-

10-2006 brand uitbrak in het detentie-/uitzetcentrum op Schiphol. Als de staat iemand opsluit moet de staat ook diens veiligheid garanderen. Het bouwen van gevangnissen van plastic, zonder centrale deurontgrendeling en andere noodzakelijke veiligheidsmaatregelen, staat daarom gelijk aan moord...

Eerst bolletjesslikkers, toen mensen zonder papieren

Daar is over nagedacht! Eerst werden de detentiecentra in gebruik genomen om bolletjesslikkers op te sluiten. Door de zgn “100%-controles” op veel vluchten uit Zuid-Amerika, waarbij overigens ook vele onschuldigen worden opgepakt en worden mishandeld door handmatige visitatie van lichaamsopeningen ed., ontstond al snel een cellentekort wat als legitimatie werd gebruikt om de tijdelijke wet noodcapaciteit drugskoeriers door de kamer te drukken, en daarmee de rechtsbescherming van gevangenen die tot op dat moment bestond af te schaffen. Dit terwijl de drugs met tonnen tegelijk via de haven geïmporteerd worden. Want hoewel een

“100%-controle” op zeecontainers mogelijk is wordt hiervan afgezien vanwege economische motieven. De grote smokkelaars krijgen dus ruim baan, terwijl hun kleinere concurrenten door de staat uit de weg geruimd worden!!

Toen het parlement en het publiek de detentiecentra eenmaal geaccepteerd hadden werd al snel de doelgroep uitgebreid. De detentiecentra werden in 2003 in gebruik genomen voor het opsluiten van mensen zonder papieren. Deze zogenaamde “illegalen” hebben geen enkel strafbaar feit begaan, en worden alleen maar opgesloten omdat zij geen verblijfsvergunning hebben. Het verschil met veroordeelde gevangenen is dat mensen zonder papieren voor onbepaalde tijd opgesloten worden en meestal geen idee hebben waar zij aan toe zijn. De gevangenschap kan eindigen met deportatie, als het land van bestemming meewerkt door reispapieren te leveren. Voor dit doel onderhouden de IND (Immigratie en Naturalisatie Dienst) en minister Verdonk nauwe banden met de inlichtingendiensten van landen als Syrië en Congo. Deze diensten krijgen van de

IND alle informatie over de vluchtelingen die zij terugnemen. Van veel op deze manier gedeporteerde vluchtelingen is dan ook niks meer vernomen. De gevangenschap kan ook eindigen met het zogenaamde 'klinkeren'. Dit betekent dat de gevangenen op straat worden gezet en worden geregistreerd als "met onbekende bestemming vertrokken". Deze mensen die op straat gezet worden zijn nog steeds "illegalen" en kunnen dus elk moment weer opgepakt worden en opnieuw voor onbepaalde tijd in een detentiecentrum terecht komen.

Kamp Zeist

Kamp Zeist is een legerbasis op de grens tussen de gemeentes Zeist en Soest. Op het terrein is oa. al zeer lang het luchtmacht-museum gevestigd. Op het terrein is ook het Lockerbie-proces gevoerd. Toen het detentiecentrum net in gebruik was genomen heeft Geert Wilders er enige tijd gebivakkeerd op de vlucht voor al dan niet vermeende bedreigingen door "moslimterroristen". Het grootste deel van het detentiecentrum is achter een vijf meter hoge muur gelegen, maar ten zuiden van het luchtmachtmuseum is ook nog een grote barak, van precies hetzelfde type als de barakken op Schiphol, die achter vele rollen prikkeldraad goed te zien is vanaf het bospad.

Ook kinderen worden er opgesloten

In Kamp Zeist zijn mannen- vrouwen- en gezinsvleugels. Op de gezinsvleugels worden ook kinderen opgesloten. Voor hen geldt ook hetzelfde strakke regime als voor de volwassen gevangenen. Een handtekeningenactie die door 138.000 mensen is ondertekend en een brief van de kinderen aan koningin Beatrix hebben hier niks aan veranderd. Na het aanbieden van de handtekeningen op 21 juni zijn er een aantal gezinnen geklinkerd en heeft Verdonk beloofd om gezinnen die meewerken aan hun uitzetting voortaan onder te brengen in het vertrekcentrum in Ter Apel. Dit is door sommigen volkomen ten onrechte als een overwinning uitgelegd! Inmiddels heb

ik al uit twee bronnen vernomen dat er nog steeds kinderen in Kamp Zeist worden opgesloten. Een van de bronnen meldt ook dat de kinderen zijn verstoppt bij een rondleiding voor journalisten.

De wakes van de Raad van Kerken

Onder de leuze 'geen strafblad geen cel' wordt er sinds eind vorig jaar door de Werkgroep Kerkelijke Ondersteu-



ning Vluchtelingenwerk van de lokale afdeling van de Raad van Kerken een maandelijkse wake georganiseerd bij Kamp Zeist voor de vrijlating van alle onschuldigen. Deze wakes worden elke eerste zondag van de maand om 16:30 uur gehouden bij de hoofdpoot aan de Richelleweg 13 te Soesterberg. De laatste tijd wordt er ook een wandeling naar de eerder genoemde barak gemaakt om contact te leggen met de gevangenen, die echter onverstaabaar zijn omdat zij hun raampjes niet kunnen openen. Hierbij worden bloemen in het hek gestoken.

Burgemeester Janssen van Zeist

Burgemeester Janssen van Zeist (CDA) zit er mee in zijn maag dat er kinderen worden opgesloten in zijn detentiecentrum. Hij heeft zich hier op diplomatieke wijze over beklaagd bij minister Verdonk, en toen dat niet hielp heeft hij demonstratief de eerder genoemde petitie "geen kind in de

cel" getekend. Hij moet zelf beslissen welke conclusies hij trekt, nu ook dat niet geholpen blijkt te hebben. Mijn mening is dat de gemeente, dus zowel B&W als de gemeenteraad, even verantwoordelijk is voor de mensenrechtenschendingen in Kamp Zeist als dat justitie dat is. Het is waar dat als de gemeente Kamp Zeist zou willen sluiten dat dit besluit dan door een koninklijk besluit ongedaan kan worden gemaakt. Dit is gebeurd toen de gemeente Haarlemmermeer het detentie- en uitzetcentrum op Schiphol wilde sluiten. Zolang de gemeentes Zeist en Soest echter nog meewerken dragen zij ook verantwoordelijkheid!

De geplande nieuwbouw

Justitie wil Kamp Zeist uitbreiden, en defensie gaat het terrein verlaten. Hiervoor moet het bestemmingsplan veranderd worden. Alle politieke partijen in de gemeenteraad zijn hier zeer tevreden over want het betekent dat er een paar extra hectaren bos kunnen worden toegevoegd ter compensatie van natuur die elders in de gemeente verloren gaat bij een gepland industrieterrein. De commissie ruimte van de gemeenteraad is eind vorig jaar akkoord gegaan met het 'voorontwerp bestemmingsplan detentiecentrum Zeist'. In de notulen van de vergadering staat geen enkele informatie over wat voor gevangenis er precies gebouwd gaat worden. Wel staat er dat de SP deze vraag gesteld heeft, maar deze partij is toch, blijkbaar zonder antwoord gekregen te hebben op deze vraag, net als de andere partijen akkoord gegaan. Ik vind het van alle partijen zeer verkeerd dat ze akkoord zijn gegaan, want het besluit betekent dat de status van het huidige detentiecentrum van tijdelijk in permanent verandert en dat de capaciteit bovendien uitgebreid zal worden. Van de SP valt het mij bijzonder tegen omdat ik lid ben van deze partij. Van de SP Zeist bovendien, omdat deze afdeling wél de eerder genoemde wakes ondersteunt. Alle partijen stellen zich op het standpunt dat de gemeente geen zeggenschap heeft over het ontwerp en de functie van de geplande gevangenis

omdat justitie hier verantwoordelijk voor zou zijn. Dit is natuurlijk onzin want de gemeente kan altijd de vergunning weigeren cq. intrekken. Zolang de gemeente dat niet doet is zij net zo verantwoordelijk voor de mensenrechtenschendingen in Kamp Zeist als dat justitie dat is. Ik hoop daarom dat de partijen in de gemeenteraad zich nog bedenken voordat zij het bestemmingsplan definitief goedkeuren.

Komite Sluiting Kamp Zeist

Komite Sluiting Kamp Zeist liet van zich horen met een demonstratie bij de hoofdpoot tijdens de "open dag" op 8 april. Aan deze demonstratie deden vijftig mensen mee. Momenteel werken we aan een brochure met verhalen van mensen die onschuldig opgesloten zitten of hebben gezeten in Kamp Zeist.

We vinden dat iedereen het recht heeft op vrijheid van beweging en op verblijf in het land waar hij of zij wil wonen. Er bestaan namelijk geen onwetige mensen en geen mens is illegaal. Vaak wordt vergeten of bewust niet gezegd dat westerse landen migratie mede veroorzaken door de ongelijke verdeling van de welvaart ten gunste van het westen. Onze welvaart is voor een groot deel gebouwd op de uitbuiting en onderdrukking van mensen in de rest van de wereld. Daarom is het niet verwonderlijk dat mensen vluchten naar landen waar ze relatief meer vrijheid hebben en betere bestaansmogelijkheden. Mensen deze mogelijkheden hier te ontzeggen, getuigt van egoïsme en hebzucht.

Wij eisen directe sluiting van alle detentiecentra, te beginnen met Kamp Zeist. Nederland moet een gastvrij land zijn waar mensen zich vrij kunnen vestigen. Wie het hiermee eens is en mee wil helpen is van harte welkom.

Voor meer informatie:

Komite Sluiting Kamp Zeist

website:

<http://www.sluitkampzeist.nl/>

email:

sluitkampzeist@puscii.nl

Mijn eigen homepage:

<http://home.hccnet.nl/wessel.koopmans/>

Allemaal de straat op vóór vrede en tegen fascisme!



Soms zijn er ineens van die momenten waarop we zo verontwaardigd zijn dat we met z'n allen weer de straat opgaan om voor vrede te demonstreren. Er zijn er gelukkig altijd wel die dat doen, maar velen vervallen toch tot een lichte vorm van lethargie omdat oorlog ook went en de andere alledaagse zorgen weer de overhand krijgen.

De oorlog die Israël nu (eind juli) voert tegen Libanon is zo'n moment van ontwaken. Nu zelfs de gevestigde media, tussen de pro-Israëliëse propaganda door, melding maken van het feit dat het oorlogsgeweld tegen Libanon wel erg bovenproportioneel is, dat er zelfs vluchtelingenkampen gebombardeerd worden, dat grote delen van de infrastructuur vernietigd worden en het land dus met de modernste wapens in korte tijd tientallen jaren in de tijd terug-gebombardeerd wordt. Tegelijkertijd worden echter ook steeds meer mensen zich bewust dat het hier geen rechtvaardige vergelding betreft, zoals Israël het doet voorkomen. Ook bevreemdt men zich over de rol van de VS in deze. Waarom willen de Verenigde Staten, bij monde van Condoleeza Rice geen wapenstilstand. Waarom worden er ondanks herhaalde waarschuwingen toch VN-soldaten gebombardeerd en zijn ze het nog steeds niet eens over het stationeren van een VN-vredesmacht in Libanon? Wat is er nu eigenlijk werkelijk aan de hand?

Ik heet en ben geen Nostradamus, dus na bestudering en het op een rijtje zetten van wat er sinds 2001 allemaal gebeurd is, kom ik tot de volgende conclusie:

Een relatief gezien klein aantal mensen, met veel macht, heeft plannen opgesteld hoe en op welke wijze hun belangen tijdens de Koude Oorlog en na het verdwijnen van het reële socialisme het best gediend zouden zijn. Zij en hun gekochte goedbetaalde loonslaven hadden al jaren gebrainstormd over "Hoe de meeste winst te halen uit de bestaande en komende situaties".

Hoe zij die plannen ten uitvoer gebracht hebben, daarvan hebben we na 9-11-2001 de praktijkvoorbeelden gezien. In feite doen zij hetzelfde als wat Hitler van plan was. De 'Reichstagbrand' van Bush kwam echter in 2001, dat was ook het nieuwe Pearl Harbor wat de belanghebbenden bij oorlog nodig hadden. Direct nadien werden niet alleen in de VS, d.m.v. de Patriot Act, maar ook in vele andere landen de 'burgerrechten' uitgedoosd en verwierven regeringsleiders dictatoriale volmachten, in naam van de strijd tegen het terrorisme.

Voor degene die dit voortgaande proces bewust gevolgd heeft zal het dan ook vrijwel duidelijk zijn dat de huidige oorlog tegen Libanon deel uitmaakt van een groter plan. Het is waarschijnlijk het voorspel van de door de machthebbers gewenste oorlog tegen Syrië en Iran als volgende stap in de definitieve vestiging van de op fascistische ideeën gebaseerde Nieuwe Wereldorde. Laten we dat laatste vooral niet vergeten!

Mijn spandoeken zullen in ieder geval de volgende leuzes bevatten:

Vóór vrede en tegen fascisme!

**Weg met de Nieuwe Wereldorde van het groot-kapitaal!
Eerst de mensen, niet de winst!**

Jan Cleton, secretaris AFVN / BvA



Conferentie Brussel, mei 2006

Van 10 t/m 13 mei werd in Brussel een conferentie gehouden van de FIR, de Fédération Internationale des Résistants – Association Antifasciste, onder het motto: 60 + 1 jaar antifascisme in Europa. Aanleiding was het 55-jarig jubileum van de FIR. De AFVN/BvA, werd vertegenwoordigd door Piet Schouten, bestuurslid, en Andreas Thedieck.

60 jaar bevrijding van het Hitlerfascisme werd vorig jaar in bijna alle Europese landen herdacht. Met '60+1' willen de FIR en alle aangesloten organisaties verhinderen dat een streep gezet zou worden onder herinnering en de antifascistische strijd. '60+1' betekent dat we verder moeten gaan. In Brussel ging het om het levend houden van de antifascistische strijd en het afwijzen van alle mogelijke geschiedsvervalsingen. Het ging over de voortzetting van het werk in de comités van kamppmonumenten, nu steeds meer overlevenden als getuigen niet meer beschikbaar zijn. De conferentie heeft zich ook beziggehouden met de sociale strijd van de jeugd in Frankrijk en in andere landen en met de toekomstperspectieven. Vanzelfsprekend werd het probleem van neofascisme, rechtspopulisme en fascistisch geweld uitvoerig besproken. Enkele dagen voor de conferentie werd in Antwerpen een moord met racistisch motief gepleegd. De dader was een 18-jarige zoon van een van de oprichters van het Vlaams Blok. Zijn tante zit namens het Vlaams Belang in het parlement.

Het was een boeiende bijeenkomst waar 60 gedelegeerden uit 17 landen vertegenwoordigd waren, o.a. organisaties van overlevenden uit de verschillende kampen, oud-Spanjestrijders, Russische militairen, Griekse partizanen en Israëliëse ghetto-fighters. De jongste deelnemster was 20, de op een na jongste 21 jaar oud, ook de huidige generaties waren present. Afgesproken is dat nog meer moeite genomen zal worden om zich op de jeugd te richten. In deze discussie is het zeer belangrijk, zoals een delegeerde van de veteranen constateerde, wat de jongeren zelf van een organisatie als de FIR kunnen verwachten. Het kan niet zo zijn dat de FIR de jeugd zegt hoe de wereld er uit ziet. De jeugd wil met haar ervaringen serieus genomen worden. Deze reële eis is volkomen gerechtvaardigd: ze zijn niet alleen bereid verantwoording te dragen, maar zij willen ook dat men hen de verantwoording toevertrouwd en volledig opneemt in de structuur van de FIR.

Hoogtepunten waren het bezoek aan het voormalige kamp, nu museum, Breendonk (zie pag. 10), het Joods Museum van Verzet en Deportatie te Mechelen, de receptie gegeven door de burgemeester van Brussel en uiteraard de plenaire bijeenkomst van alle deelnemers op vrijdag 12 mei in het gebouw van de Europese Unie. De bezichtiging van kamp Breendonk en het Joods museum waren indrukwekkend door de directe confrontatie met de verschrikkelijk



De conferentiezaal

ke beelden en getallen van toen. We zagen onder welke omstandigheden zowel joden, verzetsstrijders als anderen gevangen zaten en hun dood vonden, evenals in de statistieken over de onvoorstelbare hoeveelheid doden die er in de kampen in de Tweede Wereldoorlog gevallen zijn. Op de één na laatste conferentiedag werden in de zaal van GUE/NLG (Europees Links) in het EU parlamentsgebouw interessante toespraken gehouden over het fascisme toen en nu. De Nederlandse bijdrage bestond uit een korte rede over het steeds repressiever wordende vluchtelingenbeleid in Nederland.

In de wandelgangen werden veel nieuwe contacten gelegd en oude onderhouden.

Absurde vergelijkingen tussen fascisme en communisme komen steeds brutaler naar voren. In een interview met Junge Welt (juni 2006) zegt Ulrich Schneider, algemeen-secretaris van de FIR hierover: „Het gaat hier om 2 niveaus. Het ene is de geschiedsvorming op het gebied van minimaliseren van fascistische misdaden. Het andere is de gelijkschakeling van concentratiekampen met interneringskampen na 1945 of detentieplaatsen in socialistische staten. Als men dergelijke vergelijkingen maakt, dan worden daarmee de gruwelen van de fascistische misdaden gebagatelliseerd. Op de conferentie werd onderstreept dat we actief moeten optreden tegen iedere poging van geschiedsvervalsing, zoals bij de – gelukkig mislukte – anticomunistische aanval in de Raad voor Europa in het voorjaar te beleven viel. De stelling over ,totalitaire

regimes' zou volgens de EU leidraad moeten worden. De vertegenwoordiger van het Internationale Auschwitz-comité waarschuwde, dat dergelijke ideologische ontsporingen voor de komende EU-begrotingsperiode ook van invloed zijn op de subsidiëring. Het is in volledige tegenspraak met een besluit van het Europees Parlement begin 90'er jaren, waarin staat: »versmelting, in elkaar doen opgaan van KZ-System en heringebruikname van die plaatsen is niet toegestaan«. Derhalve is het neerzetten van een vergelijking tussen fascistische terreur en internering na 1945, en het eventuele onrecht dat daarbij plaatsgevonden zou hebben, ontoelaatbaar. »60 + 1« betekent, dat zulke bedoelingen niet toelaatbaar zijn. »60 + 1« betekent, dat zulke plannetjes niet in de schijnwerper mogen komen en dat we waakzaam moeten blijven.

De bijdragen tijdens de conferentie in Brussel verdienen het om gepubliceerd te worden. Er wordt naar financiële middelen gezocht om een brochure uit te geven. Op initiatief van de Belgische vereniging wordt voor 2007 een grootscheepse jeugdbijeenkomst georganiseerd in de gedenkplaats van het voormalig concentratiekamp Buchenwald. In het voorjaar wordt dit in het kader van antifascistisch jongerenwerk door de FIR met vertegenwoordigers van het Europees Parlement voorbereid. Jongeren uit Nederland kunnen zich t.z.t. aanmelden bij het secretariaat van de AFVN/BvA. In het najaar vindt er voor jongeren een bijeenkomst plaats in het Verzetsmuseum in Brussel. Daarbij zal ook een excursie naar Fort Breendonk en het Joods Museum van Verzet en Deportatie mogelijk zijn.

Alles bij elkaar was het een belangrijke, inspirerende bijeenkomst, goed om onze contacten te onderhouden en de strijd tegen het fascisme levend te houden, vooral voor de jonge generaties.

Toen niet, Nu niet, Nooit meer fascisme!

Andreas

van Celine (v.d. Hoek-de Vries)

Groot protest tegen het voorgoed weghalen van het verzetsmonument (kruis) in stadsdeel de Baarsjes in Amsterdam (West)

In dit stadsdeel wordt een nieuwe Turkse moskee gebouwd, waarvan de bouw zo'n twee jaar zal duren. Reeds voor die tijd stond er een tijdelijke moskee die nu afgebroken is. Enige tientallen meters verwijderd van deze moskee stond, vanaf kort na de Tweede Wereldoorlog, een verzetsmonument in de vorm van een kruis waartegen nooit door de Turkse moskeebezoekers en ook niet door de joodse gemeenschap (het bestuur van de geïmproviseerde synagoge) is geprotesteerd.

Enige maanden geleden was opeens dat monument verdwenen.

De reden volgens het 4 en 5 mei-comité was de volgende:

Bij de bouw van de nieuwe moskee was men bang dat vrachtwagens met bouwmaterialen het monument zouden kunnen beschadigen.

Daar hadden de buurtbewoners vrede mee. Maar de werkelijke reden voor het verdwijnen van dit monument was een volkomen andere. Een van de leden van het 4 en 5 mei-comité vertelde mij het volgende verhaal:

In een bespreking van het comité, waarbij ook de voorzitter van de deelraad aanwezig was, kwam men overeen dat een verzetsmonument in de vorm van een kruis niet meer paste in deze tijd. In een gesprek met de islamitische en joodse bestuursleden van de moskee en de synagoge werd besloten een nieuw neutraal monument te plaatsen waar iedereen tevreden mee kon zijn. Daar stemden de beide gemeenschappen mee in. Het voorstel ging dus van het 4 en 5 mei-comité uit. De overige bewoners van de deelgemeente waren hierover niet ingelicht.

Oud-verzetsmensen die dit vernamen waren woedend hierover. Men was ook zeer terecht van mening dat dit monument, in de vorm van een kruis, niets met een christelijk symbool te maken had. Ons land staat vol met kruisen als verzetsmonument.

Niet alleen uit Amsterdam, maar uit het hele land, kwamen boze reacties. Ook van organisaties zoals het CIDI Centrum Informatie en Documentatie Israël) en het NIOD (Ned. Instituut voor Oorlogsdocumentatie).

De oud-verzetsmensen hebben zich schriftelijk met hun klacht tot burgemeester Cohen gewend. Het antwoord kwam vrij snel: "Het verzetsmonument (kruis) moet weer na de bouw van de moskee op de oorspronkelijke plaats teruggezet worden." Dit tot grote vreugde van buurtgenoten en oud-verzetsmensen. Dat het vooral de voorzitter van het 4 en 5 mei-comité en de voorzitter van de deelraad aan historisch besef ontbrak bleek uit de reactie van de laatstgenoemde in een gesprek met een journalist van AT5 waarin hij beweerde dat de bevolking nog niet zover was om te begrijpen wat het 4 en 5 mei-comité bedoelde met een neutraal comité. Hij vond zelfs dat de deelraad van de Baarsjes de vooruitstrevendste was van de deelraden in Amsterdam.



Het kruis op de hoek van de Baarsjeseweg en de Van Speijckstraat zoals het er stond

Kamp Breendonk

Het fort Breendonk is een in 1906 opgetrokken vesting. Het maakte deel uit van een vesting gordel rond Antwerpen, tussen de forten van Liezele ten westen en Waelhem ten oosten. Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd door de Duitse bezetter van het fort een gevangenkamp gemaakt. De bedoeling was verzetsstrijders en joden te detineren die bestemd waren om later gedeporteerd te worden. Van september 1940 tot en met september 1944 verbleven circa 3.500 gevangenen in Breendonk. Dit is minder dan 10% van de ongeveer 40.000 erkende Belgische politieke gevangenen. In 1941, na de inval in de Sovjet-Unie, paken de Duitsers massaal communisten op. Nu zijn de joden in de minderheid. In deze periode wordt begonnen met de bouw van nieuwe barakken. Ze zouden op de eerste plaats voor de Joodse gevangenen gediend hebben. Oorspronkelijk was Breendonk bedolven onder aarde, afkomstig uit de grachten, ongeveer 250.000 m³. De dwangarbeid van de gevangenen bestond er in om deze laag aarde weg te graven. Het had geen enkel economisch nut, enkel het lichaam en de geest van de gevangenen te breken. De gevangenen brachten er acht uur per dag door onder het wakende oog van de SS.

Het Fort van Breendonk staat symbool voor de herinnering aan het lijden, de martelingen en de dood van zoveel slachtoffers. Vanuit Breendonk werden 2.330 gevangenen naar Duitse concentratiekampen en gevangnissen gedeporteerd.

Bij de wet van 19 augustus 1947 werd het Fort van Breendonk tot Nationaal Gedenkteken uitgeroepen. Hiermee wou de wetgever de plek bewaren in dezelfde toestand als tijdens de bezetting. De herinnering aan wat in "SS-Auffanglager" Breendonk aan gruweldaden in de 2^e Wereldoorlog gepleegd werd, moest levendig gehouden worden.



In het fort tonen tal van video's, foto's, beschrijvingen en achtergrondgeluiden hoe Breendonk werkelijk was. Volgens cijfers van het bezoekerscentrum bezoeken elk jaar 35.000 à 40.000 leerlingen het fort. Tijdens het bezoek wordt de jongeren voldoende informatie geboden, zodat zij zich een nauwkeurig beeld van de geschiedenis kunnen vormen. In combinatie met een bezoek aan het Joods Museum voor Verzet en Deportatie te Mechelen is het mogelijk om naast de politieke vervolging, zoals die in Breendonk belicht wordt, ook de typische kenmerken van de rassenvervolging te bestuderen.



Van "casino" tot gerechtszaal. Casino voor de SS'ers: zo noemen ze hun kantine. Tijdens het weekend houden ze er luidruchtige nachtelijke drinkgelagen. Na terechtstellingen komen ze er feesten. Van tijd tot tijd werd ze omgevormd tot een gerechtszaal waar gevangenen werden veroordeeld.

Website van het Fort Breendonk: <http://www.breendonk.be/>

Literatuur: 'Breendonk 1940-1945', auteur: Patrick Nefors, Standaard Uitgeverij, 3^e druk (juni 2005) ISBN 90 02 21438 3

Foto links:

Tijdens de FIR-conferentie bezochten de gedelegeerden meerdere memorabele plekken in de omgeving. Wanneer er bloemen gelegd werden, lieten de jongeren in de delegatie zich duidelijk gelden, mede op verzoek van, en tot genoegen van, de oudere deelnemers.

Op zaterdag 17 juni bracht Madeleine Albright een bezoek aan Amsterdam
Wij hebben haar warm ontvangen, met o.a. onderstaand pamflet



anti fascistische oud verzetsstrijders nederland
bond van anti fascististen



Correspondentie-adres
Leharstraat 8
6961 BM Eerbeek

Madeleine Albright en de vredesbesprekingen van Rambouillet

Kort voor de vredesbesprekingen van Rambouillet werd bekend dat Milošević toch bereid was een ruime autonomie voor Kosovo toe te staan. Hiermee doorkruiste hij de plannen van de NAVO. Daarom heeft Madeleine Albright aan de voor het publiek geheim gehouden tekst van de onderhandelingen van Rambouillet een *Appendix B* toegevoegd. Deze voorzag in de bezetting van heel Joegoslavië. Albright zorgde ervoor dat bij de besprekingen van Rambouillet voorwaarden aan de Serviërs gedictieerd werden, die het land nooit zou kunnen accepteren.

Korte samenvatting van Appendix B:

- Paragraaf 6: NAVO-personeel zal in geheel Joegoslavië immuun zijn voor elke gerechtelijke vervolging in welk bereik van de Joegoslavische rechtspraak dan ook. Geen enkele NAVO-medewerker zal in de Federale Republiek Joegoslavië berecht kunnen worden voor welk vergrijp dan ook.
- Paragraaf 7: NAVO-personeel zal op geen enkele wijze door de Joegoslavische autoriteiten ondervraagd, aangehouden of gearresteerd kunnen worden. Per ongeluk vastgenomen of gearresteerd NAVO-personeel dient onmiddellijk aan de NAVO-organisatie overgeleverd te worden.
- Paragraaf 8: NAVO-manshappen is het geoorloofd zich met voertuigen, schepen, vliegtuigen en verdere uitrusting in de gehele republiek Joegoslavië vrijelijk te bewegen. Bovendien hebben ze onbeperkt toegang tot het luchtruim en de territoriale wateren van het land.
- Paragraaf 10: De autoriteiten van de republiek Joegoslavië dienen met prioriteit en alle beschikbare middelen de NAVO te ondersteunen bij het verplaatsen van manshappen, voertuigen, schepen, vliegtuigen en verdere uitrusting, zowel in het luchtruim als in alle havens, op luchthavens en wegen.
- Paragraaf 11: De NAVO mag alle luchthavens, wegen, spoorwegen en havens vrij van enige belasting, tol of andere vergoedingen benutten.

Bij de onderhandelingen in Rambouillet ging het niet over Kosovo, maar over de volledige bezetting van Joegoslavië en het onbeperkte recht om van alle Joegoslavische faciliteiten gebruik te kunnen maken. Geen enkele regering ter wereld, dus ook de Joegoslavische, zal akkoord kunnen gaan met dergelijke represailles. Joegoslavië keurde het vredesontwerpverdrag dan ook af. (Overgenomen uit: HET JOEGOSLAVIË TRIBUNAAL: DE VERMOORDE ONSCHULD VAN SLOBODAN MILOŠEVIĆ)

Willens en wetens heeft Albright op deze manier de NAVO-bombardementen op Servië en Kosovo veroorzaakt.

En zij heeft daarmee vele duizenden doden op haar geweten!

Actieverslag:

De voormalige VS-minister van Buitenlandse Zaken onder Clinton was in Amsterdam om haar boek *Macht en Almacht* (zie ook pag. 22) te presenteren. 's Avonds gaf zij in naam van het John Adams (2e president van de VS) Institute een lezing in de Sonesta Koepelzaal aan het Kattengat. Het AFVN en de CJB wilden dit niet onopgemerkt voorbij laten gaan en zij waren dan ook aanwezig met pamfletten (waarop ook reclame voor het Milošević boek, dat dezelfde dag verschenen was) en sandwichborden, met daarop de omslag van het Milo-boek en een groter bord met daarop (in kleur) een In Memoriam voor Slobodan (de barmhartige). Albright heeft dit overduidelijk gezien terwijl zij de straat overstak naar de Koepelzaal.

IN MEMORIAM



Slobodan (the mercifull)

Het Philips Kommando in Kamp Vught

Overleven als Facharbeiterin in de Duitse kampen

Door Bert Bakkenes

Nog niet zolang geleden hebben we een poging gedaan om de geschiedenis te beschrijven van de Amsterdamse, overwegend communistische, verzetsgroep CS-6, die grotendeels aan verraad ten onder is gegaan. Veel vragen zijn open gebleven, en het bleek onmogelijk om de grens die ons van de antwoorden scheidt te overbruggen. Toch doet zich nu een mogelijkheid voor om de sluier die altijd over deze groep heeft heen gehangen iets verder op te lichten. In de maand mei organiseerde de Amersfoortse bibliotheek een tentoonstelling over het Philips Kommando in Kamp Vught onder de titel "Licht in het Donker". Het was een informatieve tentoonstelling met foto's, beeldbanden, voorwerpen uit het kamp en een heldere duidelijke uitleg. Tussen de vele getuigenissen plotseling een bekende naam: Tineke Wibaut-Guilonard, lid van CS-6 en een van de weinigen van de groep die de oorlog overleefde. Dat ze overleefde, zo bleek nu, was vooral te danken aan het Philips Kommando, de Schindlerachtige operatie in Kamp Vught die uiteindelijk de levens heeft gered van een behoorlijke groep verzetsmensen en joden. Hoe zat het nu precies met dat Philips Kommando en wat was de rol van Tineke Wibaut-Guilonard in dit alles?

Kamp Vught

Kamp Vught, niet ver van Den Bosch, kende een andere organisatievorm dan de andere concentratiekampen in Nederland. Het was een kamp dat volledig onder controle stond van de SS met een gelijksoortig systeem dat ook in de kampen in Duitsland functioneerde. Er zaten veel verzetsmensen, maar het werd ook gebruikt als doorgangskamp voor gedeporteerde joden. Er was een vrouwenkamp en er zaten ook kinderen opgesloten. Het brute systeem dat het kamp kenmerkte maakte iedere dag voor de gevangenen tot een hachelijke zaak

waarbij overleven de eerste prioriteit bleef. Zonder dat de gevangenen er weet van hadden zou er begin 1943 een mogelijkheid ontstaan om dat overleven iets aannemelijker te maken. Bij de Philips directie in Eindhoven kwam een verzoek binnen van de hoogste SS-leiding uit Berlijn om in Kamp Vught een afdeling op te zetten voor de productie van apparatuur en onderdelen. Het hoofd van de directie, Frits Philips, weigert in eerste instantie. Maar hij komt hierop terug na overleg met mensen in zijn omgeving en met het plaatselijk verzet.



Frits Philips, directeur van het bedrijf

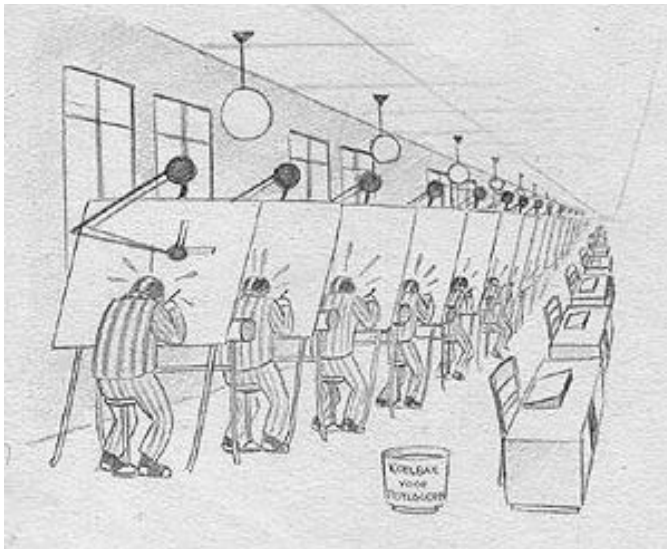
In Eindhoven deed Philips, net als veel andere Nederlandse bedrijven, al veel werk voor de bezetters. Omdat het om technische en communicatie apparatuur ging is er meer dan eens gezegd dat Philips de oorlog met maanden heeft verlengd. Frits Philips keek op twee manieren naar het project in Vught. Natuurlijk zou de productie het bedrijf ten goede komen. Maar gelijktijdig was het ook een mogelijkheid om iets voor de gevangenen te doen.

Om dit laatste te garanderen stelde de directie een aantal voorwaarden op waaraan de SS moest voldoen voordat de werkplaats van start kon gaan. Philips zelf moest de leiding hebben over de werkplaats en ook de beslissingen over wat er gemaakt zou worden moesten in Eindhoven wor-

den genomen. Daarnaast moesten Philipsmedewerkers uit Eindhoven de mogelijkheid hebben om het kamp vrij in en uit te lopen. Ook wilde Philips zelf bepalen wie er in de werkplaats tewerkgesteld werd. Een andere voorwaarde was dat de gevangenen loon moesten ontvangen en iedere dag warm eten dat door Philips zelf werd aangeleverd. Dit was de zogenaamde Philipsprak. Deze voorwaarden werden door de SS, tot verbazing van de directie, geaccepteerd. Wel moest Philips de SS betalen voor de werknemers. Het ging hierbij om 3 gulden per dag voor een ongeschoolde arbeider en 4,50 voor een geschoolde. Overigens werd het uitbetalen van loon aan de arbeiders al snel door de hoogste SS leiding verboden. Kort na de overeenkomst werd de Philips-werkplaats in Kamp Vught op 22 februari 1943 geopend. De werkplaats stond bekend als de B677. In het begin ging het maar om een kleine groep gevangenen die in de werkplaats aan de slag konden. Veelal ging het om verzetsmensen die over een aantal capaciteiten beschikten. Maar al snel werd het personeel uitgebreid en in totaal hebben er meer dan 3100 mensen, inclusief 600 joodse mannen en vrouwen, in het Philips Kommando gewerkt. De joodse medewerkers waren beschermd tegen deportatie en voor alle gevangenen die voor Philips werkten gold dat de omstandigheden veel beter waren dan in de rest van het kamp, en dat het werk dragelijk en goed georganiseerd was. Dit lag vooral in de handen van de Philipsmedewerkers die op en neer reisden tussen Eindhoven en het kamp.

De Werkplaats

Het Philips Kommando gaat in februari 1943 van start in een lege barak, maar al snel ontstaan er meer en meer afdelingen en wordt het lopende band werk ingevoerd. Er worden meerdere producten gemaakt, waaronder knijpkatten, waar door de verduistering veel vraag naar was, en radiobuizen. Op het hoogtepunt waren er ongeveer 40 grote en kleine afdelingen. Natuur-



Aan de tekentafel in het Philips Kommando

lijk was er ook sabotage, maar dit gebeurde op een geruisloze manier en werd meestal pas in Eindhoven ontdekt. De directie maakte zich hier niet druk om, en winstgevend is de werkplaats in Vught nooit geweest. Maar dat was ook niet de bedoeling, veel meer ging het er om zoveel mogelijk gevangenen bescherming te bieden. Dit was natuurlijk ook tot de gevangenen doorgedrongen en velen probeerden bij het Philips Kommando aan de slag te komen. Dit ging niet zo maar. Er waren voorwaarden waaraan de werknemers moesten voldoen. Dit gold vooral voor de afdeling radio-buizen. Hier werkten vooral jonge vrouwen. Veel joodse meisjes konden hier aan de slag. Om op de afdeling te werken had je scherpe ogen, een vaste hand en smalle vingers nodig. Hier werd heel erg op gelet.

De werkomstandigheden in de werkplaats waren goed. Het was er warm, redelijk schoon en het eten dat iedere dag in grote ketels kwam was erg goed. Daar kwam nog bij dat de arbeiders geen last hadden van de brute en gewelddadige bewakers. Maar het belangrijkste was dat ze in Nederland konden blijven, en niet naar de kampen in Duitsland en Polen werden gestuurd. Ze waren immers vakmensen geworden, "facharbeiter" in kamptaal. Deze titel bleek later veel voordelen te brengen, maar daarover later meer. Het hele systeem functioneerde eigenlijk goed, en via de Philipsmedewerkers konden de gevangenen boodschappen en andere zaken naar buiten brengen. Ook konden er boodschappen en voedsel het kamp

binnengesmokkeld worden. De Philipsmedewerkers konden immers vrij in en uit lopen en werden dan ook niet gecontroleerd.

De SS slaat toe

Dat dit niet goed kon blijven gaan was duidelijk. Met de komst van de nieuwe kamp commandant SS-Sturm-bahnführer Hütting beginnen de problemen pas echt.

Hij trekt zich nauwelijks iets aan van de gemaakte afspraken, en in april 1944 worden er een aantal privileges ingetrokken. Nadat er gesmokkelde brieven waren gevonden moesten zelfs alle broekzakken dichtgenaaid worden. In mei 1944 slaat de SS pas echt toe. Zonder waarschuwing worden 250 mannen van het Philips Kommando naar Dachau gestuurd. Hieronder waren veel leidinggevende gevangenen, en voormannen van de afdelingen. Een week later werden ook alle joodse Philipsmedewerkers op transport gesteld. Zij kwamen in Auschwitz terecht, waar ze overigens wel als "facharbeiter" werden behandeld wat in veel gevallen overleven betekende. Op 10 juni werd er sabotage gepleegd op de radio-afdeling en dat gaf de SS de kans om tegen de Philipsmedewerkers op te treden. De zogenaamde Philips Vught directeur, Braakman, werd thuis opgepakt en in de bunker opgesloten. Ook andere medewerkers werden opgepakt of moesten onderduiken. De persoon die verantwoordelijk was voor de sabotage werd doodgeschoten. Het was een van de vele executies in Kamp Vught in deze periode. Volgens verschillende bronnen werden er in de laatste maanden in Vught zeker 300 mensen gefusilleerd.

Door de stormachtige ontwikkelingen lag het werk nagenoeg stil. Toch bleven nog enkele moedige Philips medewerkers op hun post en de afdeling beleefde een doorstart. Zo werden er in de laatste drie maanden voor de ontruiming van Kamp Vught nog 750 gevangenen aangenomen en in het

Philips Kommando te werk gesteld. Op 5 september 1944 is het afgelopen met het Philips Kommando en uiteindelijk gaan alle gevangenen op transport naar Duitsland of verder. De geallieerden staan immers voor de deur. Onder de bewakers brak op die dag, 'Dolle Dinsdag', paniek uit, en sommigen namen de benen. De gevangenen werden in goederenwagens weggevoerd. De vrouwen gaan naar Ravensbrück en de mannen naar Sachsenhausen. De gijzelaars die nog in het kamp zijn moeten alles opruimen en inpakken voor transport. Daarna worden ze vrijgelaten en mogen naar huis. De kampleiding is dan al grotendeels weg en het kamp, dat nu leeg is, wordt aan het Rode Kruis overgedragen. Toch zal het nog tot 19 oktober 1944 duren voordat het dorp Vught wordt bevrijd.

Tineke Wibaut-Guilonard

Er bestaat geen twijfel aan dat het Philips Kommando voor een aantal mensen levensreddend is geweest. Een van deze gelukkigen was de CS-6 verzetsvrouw Tineke Wibaut-Guilonard.



Tineke Wibaut-Guilonard tijdens de oorlog

Zo als de meeste leden van CS-6 kwam Tineke uit Amsterdam en kwam ze via verschillende verzetsactiviteiten bij de groep terecht. Geïntroduceerd door Jan van Mierlo die ze kende van de Nederlandse Unie in Amstelveen. Ze was vooral betrokken bij het vervalsen van papieren, een specialistentaak die veel nauwkeurigheid en scherpe ogen als voorwaarde had. De CS-6 groep, die zich bezig hield met het liquideren van leidende collaborateurs en andere handlangers van de Duitsers, is grotendeels door verraad uitgeschakeld. Zie hierover het artikel "Het alles verzengende vuur van het

verraad" in de AF van november 2004. Toen de arrestaties van de CS-6 leden begonnen in de zomer van 1943 ontstond Tineke Wibaut Guilonard een paar keer de dans. Ze verliet haar kamer in Amsterdam, dook onder bij een oude vriendin in Zeist en ging verder door het leven als Thea Beerens.



Radiobuizen gemaakt in Vught

Maar de lange arm van de bezetter liet ook haar niet ontsnappen. Ze had doorlopend contact met Jan van Mierlo, een leidend CS-6 lid, die onder de naam Fons van de Berg opereerde, en hij had kort daarvoor Irma Seelig in zijn groep opgenomen. Hij wist niet dat zij door de SD was "omgedraaid" en nu als lokvogel werd gebruikt. Irma kende het adres waar Tineke zat ondergedoken en wist ook waar de vrouw van Jan van Mierlo zat. Op 17 september 1943 stond de SD bij Tineke voor de deur. Ze wisten precies wie ze hebben moesten, en de SD'er Mollis uit de Euterpestraat in Amsterdam hielp haar zelfs om haar koffertje te pakken. Een doosje met spullen die ze gebruikte om persoonsbewijzen te veranderen stond openlijk op tafel. Maar de SD zag het over het hoofd. In een auto van de SD werd Tineke teruggebracht naar Amsterdam. Betje van Mierlo werd gelijktijdig gearresteerd en Jan van Mierlo werd een paar dagen later opgepakt.

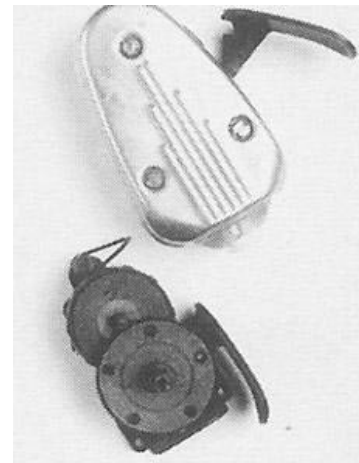
Tineke kwam eerst in de Euterpestraat terecht, maar werd al gauw overgebracht naar de gevangenis aan de Amstelveenseweg. Ze werd verhoord door de SD'er Oelschlagel, een levensgevaarlijk iemand waarvan zelfs gezegd werd dat hij arrestanten kon hypnotiseren. Het was Oelschlagel die Irma Seelig had "omgedraaid". Tineke was door Jan van Mierlo voor

de SD'er gewaarschuwd, en tijdens de verhoren zorgde ze er voor dat ze hem niet aankeek. Dit om een mogelijke hypnose te voorkomen. Ze werd niet echt hard aangepakt, omdat ze voorgaf in het verzet te zijn terechtgekomen omdat ze verliefd was op Fons van den Berg. Dat verhaal hield ze vol en op deze wijze minimaliseerde ze haar rol. Ze raakte alleen in paniek toen de Duitsers lieten doorschemeren dat ze haar voor Truus van Lier hielden. Tineke wist dat Truus de foute politiecommissaris van Utrecht had doodgeschoten. Als de SD haar voor Truus hield kon dat rampzalige gevolgen hebben. Maar het onderwerp kwam in de volgende verhoren niet meer ter sprake en Tineke liet verder niets los. Na een poosje hoorde ze dat Truus ook was opgepakt. Van een verwisseling kon dus geen sprake meer zijn.

De SD heeft nooit geweten wat de rol van Tineke Wibaut Guilonard precies is geweest en hoeveel ze wist. Uiteindelijk werd ze op 2 januari 1944 met een aantal andere vrouwen op transport gesteld naar Kamp Vught. In het kamp werd Tineke bij verschillende kommando's ingedeeld. Het belangrijkste was nu om te voorkomen dat ze op transport naar Duitsland gesteld zou worden. In het kamp kwam Tineke verschillende vrouwen tegen die ook bij CS-6 hadden gezeten. Sommige kenden ze goed, anderen alleen van naam. Het ging onder meer om Mies Boissevain, Mien Harmsen en Suze van Stokken. Na wat gerommel kwam Tineke uiteindelijk in het Philips Kommando terecht. Ze werd te werk gesteld in de knijpkatafdeling en het was haar taak om het anker in het huis van de knijpkat aan te brengen. Ze kwam er al snel achter dat veel van de mensen bij Philips



De productie in afdeling B667



De knijpkat

zware gevallen waren die eigenlijk allang op transport gesteld hadden moeten worden. Bij Philips kregen ze (voorlopig) een veilig onderkomen. Naast knijpkatten werden er ook radiotoestellen, condensators en radiobuizen gemaakt. Deze laatste werden vooral door joodse meisjes in elkaar gezet.

Sabotage

Het werk bij Philips beviel Tineke uitstekend, maar op een zeker moment werd duidelijk dat het geen volledige veiligheid betekende. Op 3 juni 1944 werden alle joodse medewerkers op transport gesteld, dus ook de meisjes van de radiobuizenafdeling. Hierdoor kwam deze afdeling stil te liggen. Tineke werd nu met een aantal andere vrouwen naar deze afdeling overgeplaatst. Ze leerde elektrisch puntlassen en radiobuizen in elkaar zetten. Hierdoor kwam ze in gewetensnood. Radiobuizen waren immers voor de Duitse oorlogsvoering heel belangrijk. Ze wist niet of ze dit werk wel kon blijven doen. Het antwoord kwam van een Philipsmedewerker die aan de meisjes vertelde dat een spiraaltje dat in de lampen geschoven moest

worden snel kon beschadigen als het werd verbogen. Dan was de lamp waardeloos. Vanaf dat moment werden er heel wat spiraaltjes verbogen. Van buiten was dit niet te zien. Het probleem werd pas in Eindhoven ontdekt, en Philips maakte hier geen drukte over.

Deze geruisloze sabotage is lang door gegaan.

Toch loerde ook in Vught het gevaar en Tineke was een van de 74 vrouwen die voor straf een nacht in een bunkercel werden opgesloten. De cel was zo vol en verstikkend dat 11 van de vrouwen het leven lieten. Tineke overleefde, maar haar gezondheid had wel een knauw gekregen.

In de late zomer van 1944 kwamen de geallieerden steeds dichterbij en ook in Vught begonnen de bevrijdingsgeruchten door te dringen. Tineke en een vriendin dachten aan ontsnappen, maar hier werd vanaf gezien omdat het te gevaarlijk was. Op 6 september 1944 werden alle vrouwen in treinwagons geladen en afgevoerd. De mannen waren al een dag eerder vertrokken. De vrouwen uit Vught kwamen in Ravensbrück terecht, waar de omstandigheden veel slechter waren dan in Vught. Het werk was zwaar, er werd veel geslagen en het eten was een ramp. Toch kreeg de Philipsgeschiedenis nog een vervolg. Op een dag werden alle Philips 'Facharbeiterinnen' die radiobuizen konden maken opgeroepen. Ze werden overgebracht naar een ander kamp in Polen. Dit kamp heette Reichenbach, een joods kamp dat een onderkommando van Gross Rosen was. Hier trof Tineke een aantal van de joodse meisjes aan die in Vught ook voor Philips hadden gewerkt. Ze waren in eerste instantie naar Auschwitz gestuurd, maar werden gered door het feit dat ze voor Philips hadden gewerkt en een vak hadden geleerd. Ze werden allemaal tewerkgesteld in een fabriek van Telefunken. Net als in Vught waren ook hier de omstandigheden in de fabriek redelijk.

Toch nog bevrijding

Aan het verblijf in het kamp kwam in februari 1945 een einde na een bombardement op de fabriek. Het Rode leger was niet ver meer en 500 vrouwen, waaronder 46 Philipsvrouwen, moesten lopend het kamp verlaten. Dit was het begin van een verschrikkelijke tocht, deels te voet en deels in open of gesloten wagons, die terug naar Duitsland voerde. Via verschillende kampen kwamen ze in een oude Volkswagenfabriek terecht. Daar werden ze verlost van de SS-bewakers. Het complex stond onder leiding van oudere Wehrmacht solda-

ten. De behandeling was meteen een stuk beter. Maar ook hieraan kwam al weer snel een einde. Op 7 april stond er weer een trein klaar en de vrouwen gingen weer op transport. Nu weer onder SS-bewaking, dus veel slaag en teveel vrouwen per wagon. Weer naar een ander kamp, Salzwedel dit keer, een erg smerig kamp met veel ongedierte en weinig eten. Maar de vrouwen kregen wel veel steun van Joegoslavische partizanen waarmee ze een barak deelden. De oorlog liep ten einde en van werken of appels was geen sprake meer. Op 14 april 1945 was het dan eindelijk zo ver. Tineke en de andere vrouwen werden door de Amerikanen bevrijd. Twee maanden later was ze weer terug in Amsterdam, waar haar lange weg was begonnen.

Van de CS-6 vrouwen die in Kamp Vught terechtkwamen overleefden de meesten de oorlog, waaronder Mies Boissevain de moeder van Jan Karel en Gideon die op 1 oktober 1943 samen met een aantal andere leden van CS-6 in de duinen bij Overveen werden gefusilleerd. Ook Mien Harmen haalde het einde. Maar Suze van Stokken die ook in het kamp zat, overleed daar in 1944. De oorzaak is niet bekend. Tineke Wibaut-Guilonard had nog jarenlang last van de trauma's die ze in de oorlog had opgelopen. Ze is samen met haar man Frank in 1996 overleden.

Philips goed of fout

Na de oorlog heeft Philips veel verwijten gekregen over de samenwerking met de bezetters. Er bestaat geen twijfel aan dat Philips aan de oorlog heeft verdiend, hoewel er ook verliezen waren... Maar dat gold voor de meeste Nederlandse bedrijven. Wel is het zo dat de apparatuur die Philips produceerde voor de Duitse oorlogvoering erg belangrijk was. Ook is er veel kritiek geweest op het opzetten van het Philips Kommando. Die kritiek is zonder meer onterecht. Het staat vast dat het Philips Kommando het leven van veel politieke gevangenen en joden heeft gered. De cijfers spreken voor zich: er hebben 3100 mensen bij Philips in Vught gewerkt. Velen van hen hebben het overleefd. Hoeveel precies

is niet meer te achterhalen, maar het was een grote meerderheid. Van de 600 joodse mensen die voor Philips werkten hebben er 400 het einde van de oorlog gehaald. Niet zozeer omdat Philips hen ook in andere kampen nog beschermde, zoals soms wel wordt beweerd, maar wel omdat ze een goede vakopleiding hadden gekregen die voor de Duitsers van nut was. Na de oorlog hebben veel overlevenden hun dankbaarheid aan de Philipsdirectie en de medewerkers betoond. Hoewel er ook enkelen waren die er van overtuigd zijn gebleven dat Philips aan hun werk heeft verdiend. De directie heeft na de oorlog aan alle Philipsarbeiders die het hadden overleefd aangeboden om het achterstallige loon, dat door de SS was geblokkeerd, alsnog uit te betalen. Het is niet bekend hoeveel mensen van deze regeling gebruik hebben gemaakt.

Het opzetten van het Philips Kommando kan alleen maar als een goede beslissing worden gezien, die het leven voor een aantal gevangenen in de hel van Vught dragelijker heeft gemaakt. Daar kwam ook nog bij dat het de medewerkers van Philips in Eindhoven voor uitzending naar Duitsland heeft behoed. Na een bombardement waren zij immers tijdelijk werkloos geworden en loerde het gevaar van de Duitse arbeitseinsatz. Ook dit heeft levens gered, hoewel het nooit duidelijk zal worden hoeveel precies.

Bronnen

Internet:

www.philipskommando.nl

www.documentatiegroep40-45.nl

Boeken:

"Zo ben je daar" Kampervaringen, Tineke Wibaut-Guilonard

"Recht al barstte de wereld" Reina Prinsen-Geerligs en de ondergang van de verzetsgroep CS-6, Robert van Olm

Folder tentoonstelling "Licht in het Donker" mei 2006



60 jaar na dato (3)

Totstandkoming van de DDR, als antifascistische Duitse staat

Door Piet Schouten

Het thema van de mensenrechten staat actueler dan ooit op de agenda. Opnieuw worden pogingen ondernomen om de verworven rechten af te nemen, terwijl de uitgaven voor militaire avonturen stijgen. De geschiedenis kan zich herhalen dankzij gunstige omstandigheden voor de krachten met onstilbare machtshonger. De naoorlogse generatie is opgegroeid in een Europa waar lange tijd de vredeskrachten de overhand hadden. Door de aanwezigheid en het optreden van de landen van het Warschaupact was er tot eind jaren tachtig een balans van vrede en veiligheid in Europa.

Na de Duitse capitulatie van 9 mei 1945, besloten 'De Grote Vier' in Potsdam, dat Duitsland in vier zones moest worden verdeeld: een Amerikaanse zone, een Britse zone, een Franse zone en een Sovjet-Russische zone. De voornaamste reden voor deze opdeling in vier bezettingszones was het voorkomen dat Duitsland opnieuw als (militaire) macht zou herrijzen. In de tekst van een document ondertekend op 5 juli 1945 door de vier machten werden de voorwaarden geschapen voor een geallieerde gezagsraad:

“De regeringen van de Verenigde Staten van Amerika, de Unie van de Socialistische Sovjet Republieken, het Verenigd Koninkrijk en de provisorische regering van de Franse republiek nemen hierbij volledige autoriteit over Duitsland, inclusief alle macht behorende bij de Duitse Regering, het Opperbevel en iedere vorm van bestuur of autoriteit, wereldwijd of lokaal. Het aannemen van genoemde autoriteit en macht, voor de doelen zoals hierboven gesteld, is niet van invloed op de annexatie van Duitsland.”

[Uit: *Staatsdepartement van de VS, Series van Verdragen en andere internationale Akten, No. 1520*]

Tijdens de Conferentie van Potsdam in juli/augustus 1945 presenteerden de geallieerden plannen voor een nieuwe naoorlogse Duitse regering. Ze heroverlegden territoriale afzettingen ten gevolge van de oorlog, droegen op tot demilitarisering van Duitsland, democratisering en denazificatie, opheffing van kartels en maakten afspraken voor herstel na de oorlog. Bo-

vendien werd besloten, de 'Duitse gebieden' (van het vroegere 'Reich') ten oosten van de Oder en Neiße onder bestuur van Polen en de Sovjet-Unie te plaatsen en daar wonende Duitsers evenals de Duitsers in Tsjecho-Slowakije en Hongarije te doen emigreren.

Een van de - tussen de vier geallieerden overeengekomen - bepalingen van het Verdrag van Potsdam (1945) was het opsporen en vervolgen van oorlogsmisdadigers – de denazificatie - en de nazi's elk openbaar ambt of andere belangrijke functies te ontzeggen. Dit was nodig voordat met een democratische opbouw van Duitsland begonnen kon worden. Maar alleen in het oosten van Duitsland in de SBZ¹ werd dit zeer grondig gedaan. In de westelijke zones werd op een omslachtiger, zeer bureaucratische, wijze gezocht en zoals we in de vorige uitgave van de AntiFascist (nr. 2) konden lezen, zijn een groot aantal nazi-misdadigers geïntegreerd in de westerse invloedssfeer van het kapitalisme. Veel voormalige nazi's zijn vrijuit gegaan of mild gestraft en konden hoge posities bekleden.

Werkgeversvoorzitter Hans-Martin Schleyer, die in 1977 door de RAF (Rote Armee Fraktion) werd doodgeschoten, was niet de enige ex-nazi die het ver geschopt had in het naoorlogse West-Duitsland. Verwijzingen naar de Tweede Wereldoorlog zijn ook terug te vinden in de stukken in Vrij Nederland over de Duitse 'staatsterreur'. De meeste nazi's, die zich op een of andere manier hadden schuldig gemaakt aan de moord op miljoenen Sovjetburgers en joden, zigeuners en andere groepen die de nazi's als minderwaardig beschouwden, werden niet gestraft. Tienduizenden waren gevlucht naar het buitenland, velen (zoals Gehlen¹) met hulp van de Amerikaanse geheime dienst (OSS) en het Vaticaan. Veel geleerden en technici waren in dienst getreden van de VS, Groot-Brittannië, Frankrijk. Anderen werkten voor Zuid-Amerikaanse regimes of in Spanje, Egypte en Syrië. Duizenden soldaten van de SS, een elitekorps van de nazi's, meldden zich bij het Franse vreemdelingenlegioen en werden naar Vietnam gestuurd om het Franse koloniale bewind overeind te houden. Van de meer dan 20.000 Nederlandse SS-vrijwilligers kregen duizenden gratie toen zij in dienst tra-

den van de Koninklijke Landmacht om in 1947 te vechten tegen de nationalistische beweging in Indonesië.

De vorming van een antifascistische, democratische orde in de SBZ schiep de voorwaarden voor de strijd tegen de restanten van het fascisme en zijn aanhangers. Punt 1 van het partijprogramma van de Kommunistische Partei Deutschlands (KPD) van 11 juni 1945 luidt: "Liquideren van de restanten van het Hitlerregime en de Hitlerpartij". Na de verpletterende overwinning op de oorlogsmachine van Hitler door het Rode Leger en de bevrijding van het oosten van Duitsland werd er een militair bestuur ingesteld voor de SBZ, de Sovjet-Russische Militaire Administratie in Duitsland (SMAD). Deze vaardigde op 10 juni 1945 "Bevel Nr. 2" uit, welke voorzag in de oprichting van antifascistische partijen en vrije vakverenigingen. Het streven van de Sovjet-Unie was gericht tegen het federalisme², voor oprichting van een neutraal, niet-gebonden, eensgezind, democratisch en verenigd Duitsland. Met leuze van 'Junkerland in Bauernhand' voerde de SMAD in september 1945 een landhervorming door waarbij oorlogsmisdadigers, beampten en vertegenwoordigers van de NSDAP zonder schadeloosstelling onteigend werden.

Is het een wonder dat de Sovjet-Unie met een verlies van 26 miljoen burgers er alles aan deed om een Duitse antifascistische staat tot stand te brengen?

Eén dag na de uitvaardiging van "Bevel nr. 2" werd de KPD in de SBZ (her)opgericht, op 15 juni de Sozialdemokratische Partei Deutschlands (SDP). In de weken daarna volgden de Christlich-Demokratische Union Deutschlands en de Liberal-Demokratische Partei Deutschlands. Op initiatief van de SMAD en de KPD sloten de vier antifascistische partijen zich op 14 juli aaneen in het Blok van Antifascistische Democratische Partijen, het latere Nationale Front als brug tussen politiek en de maatschappij. In 1948 sloten de Demokratische Bauernpartei Deutschlands (DBD), de National-Demokratische Partei Deutschlands (NDPD) en massaorganisaties Kulturbund, FDGB³, DFB⁴ zich bij het antifascistische Nationale Front aan. Binnen dit gremium werd overeengekomen de denazificatie gemeenschappelijk aan te pakken. In december 1945 beslo-

ten de partijbesturen van de KPD en SPD tijdens een conferentie dat de beide partijen moesten fuseren (*Verschmelzung*). Een grote gezamenlijke socialistische partij kon beter optreden tegen fascistische wortels, tegen militarisme en tegen het aanwezige revanchisme in Duitsland. Het Hitlerfascisme had immers gebruik gemaakt van de onderlinge verdeeldheid tussen (een deel van de) sociaaldemocraten en communisten.

In december 1947 werd in de SBZ de "Volkscongresbeweging voor eenheid en rechtvaardige vrede" opgericht onder leiding van de SED⁵. Hieruit volgde in maart 1948 de eerste Duitse Volksraad, waarvan gedelegeerden deels uit de westelijke zones kwamen. De Volksraad - onder leiding van Otto Grotewohl - organiseerde een referendum over eenheid en een nieuwe Grondwet. Dit ontwerp voor "Grondwet van de Duitse Democratische Republiek" werd op 19 maart 1949 door de Volksraad officieel goedgekeurd. De tweede Duitse Volksraad, samengekomen op 7 oktober, vormde de provisoire Volkskamer en benoemde Otto Grotewohl als formateur en Wilhelm Pieck als president van de nieuwe regering. Daarmee werd de tweede Duitse staat, de DDR, een feit. Het is voornamelijk een antwoord op de inzet van westelijke grootmachten tot hermilitarisering (in strijd met de verdragen van Postdam) van het westelijk deel van Duitsland, oprichting van de Bondsrepubliek, waardoor - met behulp van economische 'Marshall'-operatie en de terugvloeiende winsten uit de nazi-heerschappij - de Koude Oorlog in gang gezet werd en het financierskapitaal en de 'oude' oorlogszuchtige machinerie 'wiedervereïngt'. Uit protest tegen het besluit van de westelijke geallieerden een West-Duitse federale staat op te richten, verlieten de Sovjet-vertegenwoordigers de gezagsraad. Op 18 juni 1948 werd de Bank Deutscher Länder (de voorloper van de Bundesbank) opgericht. In de drie westelijke sectoren werd een nieuwe munt ingevoerd, de Deutsche Mark, met een tegenwaarde van 10 Reichsmark. De USSR verzette zich fel tegen de westelijke poging om geheel Duitsland economisch in handen te krijgen.

De Bondsrepubliek zette vanaf de oprichting nazi-tradities en hun staatsapparaat voort; justitie, scholen, politie en ook het leger werden voor een groot deel gevormd door vroegere nazi-ambtenaren en generaals van Hitler. De Bundeswehr is een voortzetting van de Wehrmacht

'in een ander jasje' zo verklaart men eens. Heel toepasselijk schrijft Fritz Tep-pich: "Verwijzingen naar de vergroeiing aan de wortels van de opvolgerstaat met het rijk van de vreemdelingenhaat zijn taboe. Er wordt geen woord gezegd over de samenhang tussen het weer in dienst nemen van duizenden dienende ambtenaren uit het racistische Derde Rijk vanaf 1950, conform artikel 131 van de Grondwet, en de tegenwoordige nazistische wandaden. Het toen verspreide giftige zaad is sterker dan ooit aan het ontkiemen." Adenauer haalde in de beginperiode van de Bondsrepubliek Globke in de bondskanselarij binnen - een expert op het gebied van discriminatie van joden - als een van zijn innigste medewerkers (...). Maar in de DDR werden ongeveer 12900 personen wegens oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid terechtgesteld. Dit aantal was tweemaal zo groot als in de Bondsrepubliek, terwijl ook nog eens talrijke verdachten na 1945 naar de westzones vluchtten. De DDR zag het sinds haar oprichting niet alleen als nationale plicht, maar vooral als volkenrechtelijke plicht, om oorlogsmisdaden te bestraffen en dit in haar Grondwet als zodanig vast te leggen. Aan de 'verjaring van nazi-misdaden' (zoals de BRD in 1960 besloot voor doodslag) gaven de DDR, noch de CSSR, Hongarije en Frankrijk, géén gevolg. Wat als bewijslast voor het einde van de oorlog niet vernietigd kon worden door de nazi's werd in versneld tempo naar het westen gebracht. De documenten met de zwaarste bewijslast van fascistische misdaden bevonden zich onder het gezag van de BRD en vooral de USA.

In deel 4 van 60 jaar na dato (slot): de totstandkoming van het Verdrag van Warschau, antifascisme en vredesstrijd in Oost en West na de oorlog.

Bronnen:

Rotfuchs, Deutsches Historisches Museum, Berlin

Noten:

- 1 SBZ = Sovjet Bezettingszone
- 2 Federalisme: hierover volgt een beschouwing in deel 4
- 3 FDGB = Freier Deutscher Gewerkschaftsbund (vakbond)
- 4 DFB = Demokratischer Frauenbund Deutschlands
- 5 SED = Sozialistische Einheitspartei Deutschlands

(Endnotes)

1 Nazi-generaal Gehlen stond tijdens de oorlog aan het hoofd van de nazi-

spionagediensten in de Sovjet-Unie. In mei 1945 gaf hij zich over aan de Amerikanen. Volgens de akkoorden tussen de geallieerden moesten de Amerikanen Gehlen, een van de grootste oorlogsmisdadigers, overdragen aan de Sovjet-Unie. Maar ze brachten de man in het geheim over naar de VS waar hij onderhandelde met de chef van de geheime diensten, Allan Dulles himself. Het kwam tot een akkoord: Gehlen bracht al zijn archieven over de Sovjet-Unie naar de VS en hij reactiveerde zijn netwerk van oud-nazi's in de Sovjet-Unie onder de leiding van de VS. Gehlen werd kort daarop eerste chef van de inlichtingendienst van de Bondsrepubliek Duitsland en ging gewoon door met zijn anticommunistische activiteiten die hij vroeger in opdracht van Hitler uitvoerde maar nu onder de leiding van de VS. De (anticommunistische) boeken Blowback van Christopher Simpson en The Belarus secrets van John Loftus tonen goed aan hoe duizenden fascistische oorlogsmisdadigers in de jaren 1944-1953 aangeworven werden door de VS voor de strijd tegen de Sovjet-Unie. Die voormalige nazi's uit Duitsland, Oekraïne, Letland, Rusland enz. speelden een cruciale rol tijdens de Koude Oorlog. Onder hen ook de grootste oorlogsmisdadigers zoals Klaus Barbie, Alois Brunner die verantwoordelijk wordt geacht voor de dood van 130.000 mensen, Otto von Bolschwig, de adjunct van Eichmann. (Solidair mei 2000)

'We kunnen stellen dat zonder de onophoudelijke strijd van socialistische landen en andere vredelievende krachten tegen de op oorlog beluste imperialistische krachten en zonder de bewustwording en de strijd van de volkeren van koloniale en semi-koloniale landen, onder invloed van het socialisme, de Derde Wereldoorlog allang had kunnen uitbreken.'

CP van China tijdens de conferentie in Praag 23-24 april 2005, 60 jaar na de val van het Hitlerfascisme

Nieuwe boeken in de AFVN-Shop

Twee boeken die we van harte aanbevelen (zie ook www.afvn.nl/shop/shop.htm)

ROBIN DE RUITER

HET JOEGOSLAVIË TRIBUNAAL: DE VERMOORDE ONSCHULD VAN SLOBODAN MILOSEVIC

Wie vermoordde Milošević en ... waarom?



Alle media over de hele wereld schetsen Slobodan Milošević als 'De Slachter van de Balkan'. Als u dit oordeel gelooft, dan hoeft u dit boek dus niet te lezen.

De voormalige president van Joegoslavië zou zichzelf hebben vergiftigd in zijn cel van de zwaar bewaakte gevangenis in Scheveningen. Zijn advocaat Zdenko Tomanovic verklaarde als eerste dat Milošević geen natuurlijke dood gestorven was. En er zijn genoeg feiten waaruit blijkt dat het niet om zelfmoord ging ...

De bewijsvoering van het Joegoslavië Tribunaal in Den Haag stond er zeer slecht voor. Het werd gaandeweg

steeds duidelijker dat de aanklacht niet eens het papier waard was waarop die geschreven stond. En Milošević stond op het punt belangrijke getuigen op te roepen die het de hoofdaanklager Carla del Ponte wel eens moeilijk zouden kunnen maken, zeker gezien het feit dat haar getuigen voornamelijk valse verklaringen hebben afgelegd. Met angst en beven heeft het Tribunaal dit moment naderbij zien komen.

"Het zou beter zijn als Milošević tijdens het proces op de beklagenbank sterft. Als het hele proces namelijk tot een einde zal komen dan is het zeer goed mogelijk dat hij voor een relatief kleine misdaad wordt veroordeeld", verklaarde de adviseur van het Joegoslavië Tribunaal James Gow al in 2004.

De Russische generaal Leonid Iwascshov verklaarde: "Slobodan Milošević was de enige man die glashelder kon getuigen van de rol van de Verenigde Staten tijdens de bloedige desintegratie van Joegoslavië in de jaren negentig - volledig en tot in detail. En dat is precies waarvoor hij vocht tijdens zijn terechtstelling voor oorlogsmisdaden en genocide."

Werd Milošević misschien het zwijgen opgelegd voordat hij de rol van de Verenigde Staten en de NAVO pijnlijk bloot zou leggen? Dit boek

opent de ogen voor de werkelijke feiten en motieven voor wat de dood van Milošević en de oorlogen op de Balkan aangaat.

Dankzij zijn directe internationale connecties en zijn ongeëvenaarde geopolitieke inzicht en buitengewone feitenkennis laat de auteur een helder licht schijnen op de feitelijke achtergronden van de Balkanoorlogen en het proces tegen Slobodan Milošević, welke nog steeds gebukt gaan onder slechte waarheidsvinding en propaganda. Van de feitelijke gang van zaken tijdens de laatste maanden van het proces tegen Milošević weet de gemiddelde wereldburger hoegenaamd niets.

Er staan immers enorme economische en politieke belangen op het spel. Feiten komen vaak pas jaren later aan het licht. Pers en media gaan op in de waan van de dag en de jacht op actualiteit – mensen hebben recht op nieuws. Maar als het komt tot een bal masqué van manipulatie en regelrechte verdraaiing van feiten hebben de meeste mensen dat niet in de gaten. Zo was het en zo is het nog steeds ...

Lees de feiten en oordeel zelf ...

ISBN: 90-801623-5-3

Prijs 18,50 EURO, incl. verzendkosten.

Bestellen via E-mail of per post, zie voor adressen blz. 2.

Boekbespreking

Door Jan Cleton

Deze geactualiseerde Nederlandse uitgave van de Italiaanse publicatie in 2003 is een goede aanwinst voor de Nederlandse politiek-literaire markt. Zo goed, dat al voordat het boek van de persen rolde duidelijk was dat het geboycot zou worden. Niet verwonderlijk, want het boek verhaalt over zaken die de krachten achter de Nieuwe Wereldorde liever niet gepubliceerd zien. En dus zijn ook de Nederlandse media 'niet geïnteresseerd'. Het eerste hoofdstuk gaat dan ook over die Nieuwe Wereldorde. De

auteur, Robin de Ruiter (zie kader), geeft hier zijn visie aangaande die Nieuwe Wereldorde. Hij maakt inzichtelijk hoe hij deze beweging ziet en wie en wat de krachten achter deze 'orde' zijn. In feite(n) maakt hij in dit boek, en andere publicaties in de serie In naam van de Nieuwe Wereldorde, 'Dimitrofs' financierskapitaal minder anoniem. Dit is voor de lezer van belang en hij begint hoofdstuk 1 dan ook met "Voor een beter begrip van de achtergronden van de oorlogen op de Balkan en de dood van Slobodan Milošević? moet ik kort refereren aan mijn boek George W. Bush en de mythe van al-Qaeda - De verborgen macht achter de terroristische aanslagen van 11 september 2001. In dit boek toonde ik aan hoe een grote macht ach-

ter het politieke wereldtoneel al decennia bezig is om de bestaande 'wereldorde' te vernietigen om zodoende een Nieuwe Wereldorde te kunnen realiseren. Dat voornemen, dat al lange tijd de dollarbiljetten (Novus Ordo Seclorum) siert, bereikte heel toepasselijk en doelbewust, precies tweehonderd jaar na de Franse Revolutie, in 1989 een hoogtepunt door het uiteenvallen van het Oostblok. Vrijwel tegelijkertijd proclameerde de Amerikaanse president George Bush senior bij de aanvang van de Eerste Golfoorlog zijn New World Order ofwel de Nieuwe Wereldorde.

Politiek gezien vormen de stijl en de inhoud van het boek een mengvorm tussen het marxistische – politiek-economisch ingerichte – historisch-materialisme en het burgerlijke – aan goede en slechte personen opgehangen – geschiedenisonderricht. Dit maakt wel dat het lekker leesbaar is.

De lezer krijgt tijdens het lezen van dit boek een inzicht in de oudere en recente geschiedenis van de Balkan en meer specifiek van Joegoslavië, Slobodan Milosevic en zijn vrouw Mira Markovic. Door het hele boek heen wordt de lezer duidelijk hoe geraffineerd de anti-Servische beeldvorming tot stand gekomen is en hoe met name de Kroatische oorlogsmisdaden (werkelijke genocide) in de Krajina weinig aandacht van de media kregen. Het streven naar een 'Groot-Servië', waar Milosevic van beschuldigd werd en wat de basis vormde

in de aanklacht van het Joegoslavië Tribunaal tegen hem, wordt volledig ontzenuwd. Het Tribunaal moest Milosevic hiervoor vrijspreken, waardoor de basis onder het proces tegen hem wegviel. Milosevic wilde o.a. oud-president Clinton als getuige oproepen. Hij dreigde het proces op bijna alle fronten te gaan winnen, daarom moest hij uit de weg geruimd worden.

Dat het boek bijzonder actueel is blijkt ook uit het daarin opgenomen artikel van Nico Steijnen, uit de anti fascist van mei jl., over de dood van Milosevic. Voor Nederland is verder alles wat er over Srebrenica in het boek staat van grote waarde. Duidelijk toont de schrijver aan dat het hele gebeuren daar geënceneerd was door o.a. de Franse geheime dienst i.s.m. de ondertussen overleden president Izetbegovitz van Bosnië-Herzegovina. Op 27 september 2002 verklaarde Milosevic in zijn openingsrede tijdens het begin van het Joegoslavië Tribunaal: "Ik wil dat de waarheid over deze waanzinnige misdaden in naam van de rechtvaardigheid aan het licht komt. Uit de volgende informatie moge blijken dat ene 'Izetbegovic' Srebrenica gebruikt heeft voor zijn politieke machinaties. Op 1 juli 1995 vond er een bijeenkomst plaats bij de burgemeester van de stad Zvornic, een moslim. In zijn huis sprak Izetbegovic met twee vertegenwoordigers van de Moslimregering van Sarajevo en met vertegenwoordigers van soldaten van het republikeinse leger van Srpska. De laatste vertegenwoordigers stonden echter niet onder het commando van het leger van Srpska, maar onder het commando van de Franse inlichtingendienst. En deze heren kwamen overeen om Srebrenica plat te walsen. En niemand anders!"

Al met al vormt het boek een zeer goede bijdrage voor iedereen die wil weten wat er werkelijk in Joegoslavië gebeurd is. Menigeen zal verbaasd zijn hoe de gevestigde media meegewerkt hebben aan de bijna fascistische propaganda en hoe de eigen beeldvorming daardoor (toch) misvormd is. Voor iedereen die begaan is met het lot van de Joegoslavische bevolking, of gewoon uit waarheidsvinding, is dit boek absoluut een aanrader.

Robin de Rooter werd geboren op 6 maart 1951 te Enschede. Zijn jeugd bracht hij voornamelijk door in zijn geboorteplaats. Als jonge jongen verhuisde hij met zijn ouders naar Spanje. Hier studeerde hij onder meer theologie, geschiedenis en Spaans waarvan hij in 1974 zijn titels behaalde. Tegenwoordig leeft hij een teruggetrokken leven in Ecuador. Zijn boeken zijn in vele talen en in meer dan veertig landen gepubliceerd.

ROBIN DE Rooter

GEORGE W. BUSH EN DE MYTHE VAN AL-QAEDA

De verborgen macht achter de terroristische aanslagen van 11 SEPTEMBER 2001

York World Trade Center in New York en het Pentagon in Washington begaan zouden hebben. De schrijver – bekend vanwege zijn diepgaande achtergrondonderzoeken – komt in dit boek met een groot aantal opzienbarende feiten, waardoor een beeld van de gebeurtenissen ontstaat, dat sterk afwijkt van de officiële versie. In dit boek wordt door de verzamelde feiten aangetoond dat de Verenigde Staten bij de gebeurtenissen van 11 september betrokken waren. De vele bewijzen doen vermoeden dat de zogenaamde terroristen dubbelagenten waren en op de loonlijst van de CIA stonden. Zij dienden uitsluitend

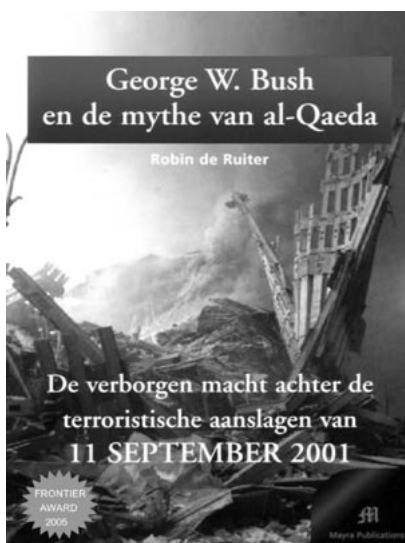
de ware schuldigen te camoufleren en hun opdracht was het spoor in de richting van de islam te leggen. Wie nog niet weet hoe Washington de wereld rijp maakte voor de oorlog tegen het terrorisme en wat de gevolgen hiervan betekenen voor de mensheid, kan niet om dit boek heen.

Voorbeeldhoofdstuk op de volgende pagina's.

ISBN 90-801623-3-7

Prijs 18,50 euro, incl. verzendkosten.

Bestellen via E-mail of per post, zie voor adressen blz. 2. (Degene die de geactualiseerde uitgave bij ons besteld, krijgt gratis de DVD Loose Change 2 nd. edition toegestuurd).



Er schijnen nog altijd mensen te zijn die het voor mogelijk houden dat terroristen van al-Qaeda op 11 september 2001 de aanslagen op het New

Hoofdstuk 5

Uit "George W. Bush en de mythe van al-Qaeda"

DE FAMILIE BUSH

“Men dient goed over de consequenties na te denken, wanneer iemand als Bush in het Witte Huis zit; over het gevaar dat deze mensen voor de toekomst betekenen. Ze hebben een agenda, een plan, dat nog niet afgerond is. Deze mensen zijn bijzonder gevaarlijk. Ze vormen een duidelijke bedreiging voor ieder vredelievend mens, niet alleen in Amerika, maar over de gehele wereld.”

Stanley Hilton, voormalig Stafchef van senator Bob Dole.

Er wordt vaak beweerd dat de familie Bush haar fortuin in de oliebusiness verdiend heeft. Een groot deel van het familievermogen werd echter met behulp van Adolf Hitler tot stand gebracht. Tussen beide partijen waren niet alleen financiële banden, maar bestonden ook diepgaande, gezamenlijke bedrijfsactiviteiten. De grootvader van president George W. Bush vergrootte het familievermogen niet alleen door zaken te doen met nazi-Duitsland, maar ook door direct te profiteren van de dwangarbeid in Auschwitz!

Vanaf de jaren twintig tot in de jaren veertig – dat wil zeggen tot na het begin van de Tweede Wereldoorlog – was Prescott Bush directielid van *Brown Brothers Harriman Holding Company* en voorzitter van een van de belangrijkste financiële instituten aan Wall Street, de *Union Banking Corporation* (UBC). Samen met zijn schoonvader George Herbert Walker en de Warburgs controleerde Prescott Bush de Hamburg-Amerika Scheepvaartlijn, die ook deel uitmaakte van de *Harriman Holding Company* en waarvan de nazi's zich bedienden om hun agenten van en naar Noord-Amerika te brengen¹. Een tweede tak van deze Harriman Groep, *Harriman International Co.*, maakte in 1933 een afspraak met Hitler, om de Duitse ex-



port op de markt van de VS te coördineren. Ondertussen wikkeld UBC diverse bankzaken buiten Duitsland af voor Fritz Thyssen, de Duitse industriemagnaat, die de nazi-beweging vanaf 1923 tot aan de machtsovername financierde. Onderzoek in 1945 bracht aan het licht, dat de door Prescott Bush geleide bank in verbinding stond met het Duitse staalconcern, dat onder leiding stond van Thyssen en Flick, een van de aangeklaagden voor het Neurenberg Tribunaal. Dit gigantische staalconcern produceerde de helft van alle staal en een derde van alle springstoffen, alsmede grote hoeveelheden ander strategisch materiaal, dat door de Duitse oorlogsmachine tijdens de oorlogsjaren gebruikt werd.

De Silezisch-Amerikaanse Corporatie (SAC), die onder leiding stond van Prescott Bush en zijn schoonvader George Walker, bezaten een staalfabriek in Polen, vlakbij Auschwitz. In de fabriek werden kampbewoners als dwangarbeiders ingezet. Tot degenen die de relaties tussen de familie Bush en de nazi's onderzocht hebben, behoort John Loftus, voormalig officier van justitie bij de afdeling Oorlogsmisdaden op het Amerikaanse ministerie van Justitie. Loftus is betrokken bij het *Florida Holocaust Museum* in Sankt Petersburg (VS). Loftus beweert dat de familie Bush 1,5 miljoen dollar voor haar aandeel in

de UBC kreeg, toen deze bank uiteindelijk in 1951 opgeheven werd. “Daar komt de rijkdom van de familie Bush vandaan. Het geld komt uit het Derde Rijk,” verklaarde Loftus in een toespraak. Hij stelt vast dat dit geld – in die tijd een aanzienlijk bedrag – direct afkomstig was uit de slavenarbeid die de slachtoffers van Auschwitz moesten verrichten. In een interview met journalist Toby Rogers verklaart de voormalige officier van justitie: “Het is al erg genoeg dat de familie Bush Thyssen hielp om in de jaren '20 de opkomst van Hitler mede te financieren, maar de vijand ten tijde van oorlog te helpen is puur verraad. De bank van de familie Bush hielp de Thyssens het nazi-staal te produceren, waarmee geallieerde soldaten gedood werden. Hoe erg de financiering van de oorlogsmachinerie van de nazi's ook mag zijn, de hulp en de ondersteuning van de holocaust is een nog ergere misdaad. In de kolenmijnen van Thyssen werden joodse slaven ingezet, alsof het wegwerpchemicaliën waren. De Thyssens hebben zes miljoen doden op hun geweten, en wat betreft de handlangersrol welke de familie Bush daarin gespeeld heeft, daarover zijn nog zeer veel strafrechtelijke en historische vragen te stellen.”

Prescott Bush was zeker geen geval op zich, hoewel zijn financiële banden met het Derde Rijk nauwer waren dan

die van de meeste anderen. Van Henry Ford was bekend dat hij een bewonderaar was van Hitler. Ford speelde samen met General Motors de belangrijkste rol als leverancier van militaire vrachtwagens, waarmee de Duitse troepen zich door Europa verplaatsten. Ook de Astors, de Morgans, de Rockefeller, de Rothschilds, Warburg en Co., Onassis en de Duponts waren voorstanders van de ‘temperende’ politiek in Europa, waardoor Hitler uiteindelijk de macht kon grijpen.

In zijn boek *Wie regeert de wereld* schrijft Des Griffin: “Uit gedetailleerde uitspraken voor het *Kilgore Committee of the US Senate (1945)*, *Hearing about Elimination of German Resources for War* (Het blootleggen van de financiële bronnen waarmee het Derde Rijk gefinancierd werd) blijkt, dat, toen de nazi’s in 1933 aan de macht kwamen, deze vaststelden dat Duitsland sinds 1918 industrieel en economisch enorme vooruitgang geboekt had in de voorbereidingen van een oorlog. De gigantische bedragen aan Amerikaans kapitaal, die onder het Dawes-plan vanaf 1924 naar Duitsland gevloeid waren, hadden de basis gelegd waarop Hitler zijn oorlogsmachinerie kon opbouwen.² Zoals Dr. Anthony C. Sutton in *Wall Street and the Rise of Hitler* laat zien, laat de bijdrage van het Amerikaanse kapitalisme aan de oorlogsvoorbereidingen van Duitsland zich uitsluitend beschrijven als fenomonaal. Deze bijdrage was zelfs beslissend voor de militaire voorbereidingen in dat land. Het is overduidelijk dat niet een invloedrijke sector uit de Amerikaanse economie zich iets van de aard van het nazisme aan trok, maar dit, waar mogelijk juist – uit lucratief eigenbelang – verder hielp ontwikkelen. Dat alles gebeurde in het volle besef dat aan het eind van die weg een oorlog onvermijdelijk zou zijn, een oorlog waarin Europa en Amerika uiteindelijk betrokken zouden worden. Zich hier op onwetendheid te beroepen, valt niet met de feiten te rijmen. De zeer zorgvuldig gedocumenteerde bewijzen dat Amerikaanse bank- en industrieondernemingen zeer nauw

betrokken waren bij de opmars van Hitler in het Derde Rijk, zijn publiek toegankelijk! Ze zijn te vinden in de protocollen en berichten over officiële verhoren, die door verschillende Senaats- en Congrescommissies tussen 1928 en 1946 gepubliceerd zijn. Tot de belangrijkste behoren: *House Subcommittee to Investigate Nazi Propaganda* (Congres Subcommissie voor het Onderzoek naar Nazi-propaganda) uit 1934, de berichten over kartels, uitgegeven door het *House Temporary National Economic Committee* (Voorlopig Nationaal Economische Commissie van het Congres) uit 1941 als ook de *Senate Subcommittee on War Mobilization* (Senaat Subcommissie voor Mobilisatie) uit het jaar 1946.

De Duitse schrijver en historicus Walter Görlitz laat zien dat Hitler tot 1928 in ieder geval geen geld van de Duitse staalindustrie gekregen heeft. Wel zou hij geld ontvangen hebben van de hoogste financiële instantie in Frankrijk; die hoogste instantie bestond in die tijd echter maar uit een man, namelijk Baron de Rothschild. Otto Rudolf Braun zegt op bladzijde 100 van zijn boek *Hinter den Kulissen des Dritten Reiches* (1987): “Hitler werd veel minder door de Duitse economie gestimuleerd dan algemeen verondersteld werd en wordt; buitenlandse geldschietters echter ondersteunden hem op veel grotere schaal dan meestal toegegeven wordt.”

De Rijkskanselarij onder de regering Brüning ontdekte in april 1932 dat Hitler, via ogenschijnlijk onopvallende bankrekeningen bij de *Bayerische Vereinsbank*, aanzienlijke bijdragen uit het buitenland ontving.

Onderzoeker en auteur Gerhard Müller bevestigt in zijn boek *Hinter den Kulissen des Weltgeschehens*, dat Warburg in totaal 128 miljoen Mark naar Hitler overboekte. Hitler kreeg eerst 15 miljoen dollar, dat wil zeggen 60 miljoen mark van Warburg. Die transactie vond plaats in Amsterdam. Later kreeg Hitler nog eens een vette toelage van 10 miljoen dollar. Het laatste bedrag van 7 miljoen dollar liet Warburg naar de Rhenania in

Düsseldorf boeken, die daarop het geld aan Goebbels uitbetaalde. Allen en Foster Dulles werden tijdens een geheime missie naar Hitler gestuurd, om hem te bevestigen dat de elite zijn opmars naar de macht financieel ondersteunen zou. Adolf Hitler en de gebroeders Dulles ontmoetten elkaar in Keulen in het huis van de Baron von Schöder. John Foster Dulles was een van de mannen die de sancties van het *Verdrag van Versailles* tegen Duitsland uitwerkten. Deze sancties hadden geleid tot de economische chaos waarin Duitsland zich na de Eerste Wereldoorlog bevond. Wanneer Hitler werkelijk degene was zoals men denkt, zou hij nooit met die mensen samengewerkt hebben, die voor het lijden van Duitsland na de Eerste Wereldoorlog verantwoordelijk waren. Dat zou niet te begrijpen zijn en daarom dient men de werkelijke achtergrond van deze gebeurtenissen te kennen. Het huis Rothschild voerde hoogstpersoonlijk de controle over de Bank of England. Deze bank heeft Hitler ook ondersteund! Zodra Hitler zijn opmars in Europa begon, overhandigde deze bank hem 6 miljoen pond, in de vorm van Tsjechoslowaakse tegoeden in Londen, nadat hij dat land bezet had. De Rockefeller richtten een onderneming op waarmee ze hun belangen met die van Schroeder, de privébank van Adolf Hitler, konden onderhouden.

In mijn boek *De verborgen macht achter de Jehovah's Getuigen*, heb ik de rol van de Amerikaanse ambassadeur William E. Dodd in Hitler-Duitsland na 1933 belicht. In zijn dagboek schrijft Dodd: “Op dit moment hebben meer dan 100 Amerikaanse ondernemingen dochterbedrijven of samenwerkingsovereenkomsten in Duitsland. DuPont heeft drie partners in Duitsland die zich richten op de wapenindustrie. De belangrijkste vennoot is de IG-Farben Company. Standard Oil Company (New Yorkse dochteronderneming in handen van de Rockefeller) heeft in december 1933 twee miljoen dollar hierheen gestuurd en ontvangt jaarlijks vijftienduizend dollar, om de Duitsers be-

Lees verder op pagina 26

DE SLACHTSTER VAN DE BALKAN

MADELEINE ALBRIGHT EN DE MACHT EN DE ALMACHT

door Scott Engel

Onlangs bezocht Madeleine Albright, die onder Clinton minister van Buitenlandse Zaken was, Nederland om haar nieuwe boek *De Macht en de Almacht - Over Amerika, God en de toestand in de wereld* - te promoten.

In haar boek pleit de doorgewinterde politica ervoor dat politici zich meer rekenschap dienen te geven van de rol die religie speelt in de buitenlandse politiek. Zij pleit voor een doortastend leiderschap dat religieuze rivaliteiten beteugelt en grondslagen legt voor een nieuwe internationale morele consensus. Op het eerst gezicht een boek met een diepzinnige blik op religie en wereldpolitiek.

Albright beweert een nieuwe weg te hebben gevonden om religieus beladen conflicten beter te beheersen en uit de wereld te helpen. De essentie van haar boodschap: "Men moet de goede kanten van geloof benutten om de kwade te bestrijden."

In de internationale pers spreekt men van één van de meest spraakmakende, baanbrekende en prikkelende boeken van deze tijd. Maar zo spraakmakend blijkt het werk van Albright bij beschouwing niet te zijn. De informatie over de verschillende religies kan men in iedere bibliotheek vinden. Verder is het boek een aaneenschakeling van politieke leugens en zelfverheerlijking.

Volgens Albright moeten onze regeerders in de toekomst beschikken over religieuze raadgevers. Deze uitspraak slaat nergens op. Albright weet zeer goed dat er de afgelopen jaren een heel leger New Age goeroes is aangetrokken om onze wereldleiders bij hun beslissingen terzijde te staan. Ook haar oude baas Clinton werd destijds door verschillende religieuze raadgevers bijgestaan. Er is zeer zeker geen plaats voor religieuze raadgevers van godsdiensten of geloofsinrichtingen anders dan die van de New Age fundamentalisten. Het is belangrijk te vermelden dat ook tussen de 'New Age beweging' en de 'Verenigde Na-

ties' nauwe contacten bestaan. Het gedachtengoed van de New Age vindt ongemerkt steeds meer ingang binnen de VN. De New Age beweging heeft niet alleen invloed binnen deze organisatie, maar is ook op het persoonlijk vlak verweven met VN-organen zoals de UNESCO en UNICEF. De ideeën van de New Age zijn ver doorgedrongen in kringen van de politieke en economische machtshebbers van onze wereld.

Op de omslag van haar boek staat geschreven: "*De Macht en de Almacht* is een waardevolle inleiding op de uitdagingen waarvoor de Amerikaanse buitenlandse politiek zich de komende jaren gesteld ziet". Gezien de mogelijkheid dat Hillary Clinton de volgende president van de Verenigde Staten wordt, biedt Albright zich in haar boek vast aan voor een nieuwe rol binnen de Amerikaanse politiek. Daarom is het niet verwonderlijk dat zij ongemeen fel van leer trekt tegen de regering van George W. Bush. In een interview met het *Belgische Nieuwsblad* van 25 juni 2006 zegt zij: "Ik zou een vrouwelijke president fantastisch vinden. Senator Clinton is heel intelligent, werkt hard en ziet heel scherp welke richting het land uit moet. Ze is fantastisch. I love her."

Even verderop beweert Albright: "De Democraten zullen de Verenigde Staten opnieuw hun gepaste plaats in het internationale systeem geven en samenwerken met de multinationale instellingen. Wij moeten een echte partner zijn."

Hierbij bedoelt zij partner van de multinationals. Salvador Allende stelde reeds in 1970 voor de Verenigde Naties: "De macht van deze concerns overschrijdt alle grenzen. We zijn getuigen van de openlijke strijd tussen multinationals en zelfstandige staten; de belangrijkste politieke, economische en militaire beslissingen van deze staten worden ondergraven door globale organisaties die door geen enkele regering of publieke organisatie gecontroleerd of ter verantwoording

geroepen worden. De gehele politieke structuur van deze wereld wordt ondermijnd." De vervanging van de regering Bush door Hillary Clinton zal geen oplossing brengen. De ene agressor wordt slechts door de andere vervangen. Zowel de Republikeinen als de Democraten hebben de bevelen van onze multinationale machtselite te gehoorzamen.

Het boek is opgedragen aan alle mensen van alle naties en elke geloofsovertuiging die zich inzetten voor vrijheid, werken aan vrede, onwetendheid uitbannen, armoede bestrijden en streven naar rechtvaardigheid. Albright verheft zichzelf meermaals in de hemel. Zo schrijft zij bijvoorbeeld: "Telkens wanneer ik ten tijde van mijn ministerschap naar de kerk ging, voelde ik me iedere keer opnieuw bijzonder aangesproken als ik de woorden 'Zalig zijn de vredestichters' hoorde. Ik koester vrede en bewonder Gandhi, de Quakers en andere aanhangers van geweldloos verzet". En zo gaat het boek maar door en door.

En nog verder gaat Albright: "In de afgelopen jaren hebben de Verenigde Staten zich zowel in het geval van Afghanistan als van Irak moeten buigen over de kwestie van de 'rechtvaardige oorlog'. Toen ik minister van Buitenlandse Zaken was kreeg ik met een soortgelijke situatie te maken in het kader van de Balkan. Ik heb keihard en succesvol druk uitgeoefend om geweld te gebruiken om de mensen in Kosovo te redden, zelfs al beschikten we niet over expliciete toestemming van de VN. Mijn belangrijkste reden was van morele aard: ik wilde niet toezien hoe onschuldige mensen werden vermoord. De aanwezigheid van de NAVO in Europa gaf ons de middelen om een einde te maken aan de etnische zuiveringen op dat continent, en mijn hoop was dat als we daarin zouden slagen, wij gruwelijkheden elders konden voorkomen. Dit was inderdaad een van die momenten waarop ons standpunt, om maar met de woorden van Martin Luther King

jr. te spreken, niet gebaseerd moest zijn op wat veilig was, maar op wat juist was. Omdat we dus geen specifiek VN-mandaat hadden voor militair ingrijpen, hebben we er extra hard aan gewerkt om de gerechtvaardigheid van onze zaak aan te tonen”.

Albrights rechtvaardigheid bestond uit het bewust laten mislukken van de vredesonderhandelingen van Rambouillet. George Kenney, voormalig verantwoordelijke voor het bureau Joegoslavië van het ministerie van Buitenlandse Zaken verklaarde uit vertrouwelijke bron te hebben vernomen dat de Amerikaanse vertegenwoordigers in Rambouillet zich erop beroemden dat ze de lat doelbewust hoger hadden gelegd dan wat voor de Serviërs aanvaardbaar was. Madeleine Albright heeft aan de voor het publiek geheim gehouden tekst van de onderhandelingen van Rambouillet een Appendix B toegevoegd. Deze voorzag in de bezetting van heel Joegoslavië. Albright zorgde ervoor dat bij de besprekingen van Rambouillet voorwaarden aan de Serviërs gedicteerd werden, die het land nooit zou kunnen accepteren. Bij de onderhandelingen in Rambouillet ging het niet over Kosovo, maar over de volledige bezetting van Joegoslavië en het onbeperkte recht om van alle Joegoslavische faciliteiten gebruik te kunnen maken. Geen enkele regering ter wereld, dus ook de Joegoslavische, zal akkoord kunnen gaan met dergelijke represailles. Joegoslavië keurde het vredesontwerpverdrag dan ook af.

In een opmerkelijke verklaring heeft Lord Gilbert, de Britse onderminister voor Defensie ten tijde van de Kosovo-oorlog, erkend dat de NAVO wilens en wetens op een oorlog met Joegoslavië heeft aangestuurd. Hieraan dient te worden toegevoegd dat reeds jaren eerder, na de top in Maastricht aan het licht kwam op welke manier de Franse president Mitterand en John Major, premier van het Verenigd Koninkrijk, akkoord waren gegaan met het uiteenvallen van Joegoslavië.

Ook Madeleine Albright heeft later tegen de pers toegegeven dat met het mislukken in februari 1999 van de vredesonderhandelingen van Ram-

bouillet, de prelude tot de bombardementen op Joegoslavië, bewust was geïnitieerd. Zij gaf te kennen: “De Serviërs hadden de bombardementen nodig om hen tot bezinning te brengen.” Het resultaat? Duizenden vluchtelingen, verwoestingen en de dood van duizenden mensen onder de burgerbevolking. Haar Duitse collega Joschka Fischer zei: “Ze noemden het Madeleines oorlog.”

Door de gevestigde media wordt bitter weinig geschreven over de rol van Albright in de buitenlandse politiek van de regering Clinton. Albright beweert dat eerbiediging van de mensenrechten een fundamenteel beginsel is voor de buitenlandse politiek van de Verenigde Staten. Daarentegen verklaarde zij als Staatssecretaris, in verdediging van het gebruik van kruisraketten tegen Irak in februari 1998: “Als wij geweld moeten gebruiken, dan is dat omdat wij Amerika zijn. Wij zijn de onmisbare natie. Wij staan hoog aangeschreven. Wij zien verder in de toekomst.” Toen Irak weigerde om zich aan volledige wapeninspecties te onderwerpen, werd het mede op Albright's advies gebombardeerd.

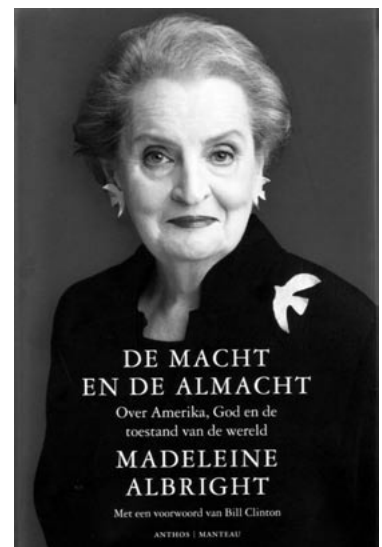
Gedurende acht jaar voerde Clinton samen met Albright onafgebroken bombardementen uit op Irak. “Een half miljoen Iraakse kinderen zijn gestorven door deze sancties. Was het dat waard?” vroeg CBS-journaliste Leslie Stahl aan Albright tijdens het TV programma *Sixtie minutes*. Albright antwoordde: “Wij denken dat het die prijs waard was.” Zo'n duidelijk gebrek van respect voor mensenlevens staat haaks op de beweringen in haar boek.

Clinton schrijft in de ‘inleiding’ van het boek: “Zij die de macht hebben moeten aansprakelijk worden gesteld voor de gevolgen van hun beslissingen, zelfs al hebben ze die met de beste bedoelingen genomen”. Ook Madeleine Albright dient aansprakelijk te worden gesteld voor haar medewerking aan meerdere misdaden tegen de mensheid.

De echte reden van de regering-Bush voor de oorlog tegen Irak kent Albright niet. En dat vindt ze waarschijnlijk ook niet zo belangrijk. Als

stichtster van de Albright Group zet ze zich samen met de Carlyle Group in om zevenentwintig miljard dollar van Irak te innen namens Koeweit. De schulden zouden moeten worden overgeschreven naar een door Albright opgerichte stichting. Hoe meer het consortium Irak kan doen betalen, des te meer Koeweit incasseert, waarbij de Albright Group een provisie van vijf procent of meer opstrijkt. Daarnaast staat in een overeenkomst dat Koeweit het consortium ook nog eens twee miljard zal geven om te investeren in een particulier fonds onder leiding van het consortium.

De CIA heeft in haar bestaan intensief op het toetsenbord van de wereldwijde destabilisering gespeeld. Sinds kort zijn de activiteiten die vroeger onder de vlag van de CIA werden uitgevoerd, overgenomen door organisaties met respectabele namen zoals het door de CIA gestuurde *Endowment for Democracy*. Madeleine Albright staat op de ledenlijst van het NED. Deze heeft toestemming van het Amerikaanse Congres om miljoenen dollars aan belastinggeld te pompen in politieke partijen, kerken, religieuze bewegingen, vakbonden, etcetera, om pro-Amerikaanse regimes aan de macht te brengen en te houden. Het NED bemoeit zich in alle openheid met de interne politieke aangelegenheden van door de VS veroverde landen.



Madeleine Albright, De Macht en de Almacht - Over Amerika, God en de toestand in de wereld; 352 pagina's; 19,95 euro; ISBN 9041410953.

MARINE UIT DE KOERS

Door Han Siekerman

Wat een komedie over die misstanden bij de Marine. Die zijn er immers 'altijd' al geweest. In het stuk van C. Banning en J. Müller daarover in NRC.H van 8/9 april jl. worden deze bovendien verbonden met de gedachte aan een herintensivering van de Marine. In plaats van serieus aandacht te besteden aan de achtergronden van de onlangs bij de Marine vertoonde porno, vrouwenverkrachting, Amerikaans-martelaartje spelen, enz., wordt de lezer geraffineerd uitgenodigd mee te denken aan een nieuw doel voor de Marine. Ik ben het daar niet mee eens en stel er uit eigen ervaring en een andere zienswijze het één en ander tegenover. Reden waarom dit artikel zowel een autobiografische als politieke inslag heeft. Eerst iets over mijn jeugdijaren.

Ik kom uit een gereformeerd/ARP gezin, was bijna vier jaar toen NAZI-Duitsland Nederland aanviel en herinner mij 'de oorlog' heel wel. Vader en moeder namen deel aan het verzet. Ze boden onderduik aan een joodse vrouw en een verzetsman (beiden vermoord), verborgen wapens, enz. Ik wist van de angst voor 'de moffen' en de inmiddels door de rechtse geschiedschrijving zo ongeveer gerehabiliteerde NSB. Mijn vaders melkhandeltje ging naar de knoppen, we trokken uit armoede bij mijn Wormerveerse grootouders in en ik liet mij romantisch naar (stief)opa Han Siekerman noemen. Moeder beviel in de hongerwinter van een lieve meid die imbeciel bleek te zijn. Moeder woog voor de geboorte 35 of 38 kilo, werd met weeën op een fiets met houten banden door een vreemde naar een kraamcentrum gereden.

Na 'de oorlog' las ik als jochie in Trouw de namen van de witte Nederlanders die bij de 'Politionele acties' in Indië sneuvelden. Ik leefde mee met 'onze jongens over zee', hoorde in de kerk, op school en thuis in feite bidden voor het neo-koloniaal succes. Dat ondanks de ook elke zondag voorgelezen, magnifieke, 'Tien Geboden' en daarmee het 'Gij zult niet doden' en het 'Gij zult niet stelen'. En hoe kon dat: vader sprak over die 'laffe



De auteur aan de hulpstuurinrichting van de Evertsen, ws. bij Gibraltar, 1953/4.

Indië-weigeraars'¹ en 'vuile communisten', maar hij zat wel met hen in een verzets- en BS-groep. Dat alles en veel meer was knap verwarrend voor dat dromerige kind wat 'de dingen' kinderlijk serieus nam.

Ik luisterde met open mond naar de verhalen van mijn vader. Hij was dienstplichtig matroos en heeft zich daarin naar de kinderen beslist gematigd. Maar toch, ik hoorde hem over een tegen betaling 'naakt' door donker Den Helder fietsende 'meid' en hij schreef mij over een 'veel vrouwen verkrachtende bootsman'. Zo vernam ik ook over de ruzie met zijn Zaandijker schoonvader. Het ging over de mobilisatie; opa was ook gereformeerd, maar hij ging wél met het 'gebroken geweepte' ter kerke. Ik ben trots op die kleine kleermaker en hoop dat dat symbool van 'geen man en geen cent' volop in deze gemilitariseerde maatschappij terugkeert.

Net van de Ambachtsschool in de Westerstraat in Amsterdam, liet ik mij verlokken door die advertentie 'Zorg dat je er ook bij komt'. Een kind nog, net zestien, tekende ik voor zes jaar in de laagste rang bij de Marine. Ik liet mij in het opleidingskamp-Hilversum drillen door mariniers, werd bij het 'baksgewijs' (ochtendappel) misselijk van de als in films geromantiseerde stortregen van goor-nerbuigende taal

door zekere kapitein M. In 1953/4 werd ik (17-jaar) aan boord van de torpedobootjager Evertsen geplaatst. Ik hoefde me nog niet te scheren toen ik daarop werd klaargestoomd voor hulp bij het afvuren van torpedo's en maakte onderwijl toneeltjes mee die me doen denken aan datgene waarover onlangs (terecht) veel ophef werd gemaakt. Hierna enige authentieke voorbeelden.

Ik denk aan die jongen die zijn zilvergrijs gemaakte eikel te pas en te onpas toonde. Ik denk aan de tijdens lang buitengaats verkeren - sociaal een ramp - verdeckte, al dan niet afgedwongen, homosexualiteit. En dan was er die nacht waarbij ik, met de oceaangolven in mijn hangmat meewiegend, wakker werd en een stel maten zag genieten hoe één van hen in zijn blote kont wijdbeens over een op een tafel slapende jongen kreunend stond te drukken teneinde op diens gezicht te poepen. Ach, ik durfde mijn mond niet open te doen. 1955/7 zag ik op de basis Pareira te Curaçao tijdens een siësta een groepje 'mannen' geil-lacherig fluisteren rond het met een klamboe behangen bed van een jongen die zichzelf wel, maar verder niet in de hand had. Op de Antillen ook vroeg een kok mij, ik was toen slager, het hakbijltje voor de karbonades en sloeg daarmee even later vier van de vijf tenen van een voet half los. Nog hoor ik zijn gillen tijdens het in de ziekenboeg bij kennis aannaaien daarvan. Die, uitstekend musicerende, jongen deed dat omdat hij die twee jaar lange 'term' in dat vervreemdende milieu niet verdroeg en vervroegd 'terug' wou. Zo kreeg ik daar zelf het complex niet meer terug naar Holland te willen, maar naar Albert Schweitzer in Lambarene. Dat alles, toen niet zo scherp gezien als nu, maar wel in de greep van 'hun moraal en (niet) de onze' (Trotski).

Ik denk hierbij aan de 'minister van oorlog', zijn niet minder slagvaardige(!) adviseurs en reclamemakers. Ik denk aan de gemene wervingsfilmpjes bij de verziekte tv (incl. bij die sex-, oorlog- en popmuziekzenders). Het doet aan ronselen denken wanneer ik zelfs 'oorlogje spelende' kinderen zie.



Feest op de KNSM-Oranjestad bij het passeren van de Evenaar. 1955. Geheel rechts de auteur.

Wat zijn dat voor geldbeluste acteurs die met forse tiet en bronzen stemmen gewone mensen zonder uitzicht helpen werven? De regelmaat waarmee die advertenties worden vertoond wijst er trouwens op dat velen niets voelen voor de 'kadaverdiscipline' en al helemaal niet voor oorlogvoeren. Wat valt daar ook te verdedigen, al blaast men het 'terrorisme' nog zo op. Afijn, mijn ouders en de al aangeduide verzetsman (Hans Fuijkschot) werden door de Duitsers ook al 'terroristen' genoemd...

Wie persoonlijke ervaringen over het huidige frontleven wil lezen raad ik Michael Moore's Brieven van het front aan.² De ruim honderd hierin opgenomen brieven van VS-militairen, getuigen vrijwel alle van hun lage burgerstatus en zijn zeer openhartig. Velen van hen wijzen op het miserabele bestaan dat hen 'dwong' zich naar het front te laten transporteren (landsbelang, schuldsanering, enz.). Ik moet dat de veteranen van de oorlogen ná 'de oorlog' nog zien doen. We horen alleen over persoonlijke 'stress' en de '(on)vrije pers' informeert nu dan wel over het 'oostelijk front', maar stroomlijnt de operaties voor de aan de macht zijnde politiek als de burgerij in Remarque's onovertroffen *Im Westen nichts Neues* (1929).³ Het is opmerkelijk dat Moore's, overigens ook nogal wat onbenullig patriottisme bevattende, reader maar weinig inbreng heeft van de van veraf schietende navy-boys en de op grote hoogte hun schone taak verrichtende piloten. En inderdaad: zij zien noch horen hun verminkt-kermende slachtoffers. Waar blijft het verbod op de luchtoorlog?

Een belangrijk punt van kritiek op de Marine betreft de daar blijkbaar regelmatig vertoonde porno. Dat is inderdaad opmerkelijk, zij het dat ik

me afvraag of dat nu verwerpelijker is dan het vertonen van al die rechtse Hollywood-rommel zoals ik die destijds op de vaart en in de kazernes te zien kreeg. De romantisering van het dagelijks leven is veel smeriger dan de straks wellicht weer oogluikend toegelaten porno. Want dat 'sex' zal terugkeren is vrijwel zeker: waar ontlenen de 'mannen' anders hun 'vuurkracht' aan? Denkt men echt

dat gewone militairen zo achterlijk zijn dat ze in 'vredesmissies' in Irak en Afghanistan en zo geloven? Velen 'weten' (voelen) dat ondanks de politieke sturing van 'het nieuws' en de 'sociaal gewenste' redeneringen best. Men moet daarvoor wel zijn vragen anders willen stellen. Ik heb overigens respect voor de blijkbaar misbruikte vrouwen dat zij een klacht indienden. De 'misstanden' doen mij al met al denken aan zelf professioneel waargenomen problemen in kindertehuizen en gevangenissen. Het sleutelwoord voor de oorzaak van wangedrag van in wezen tegen hun zin, vaak zonder noemenswaardige betekenisgeving, van het gewone leven geïsoleerd bijeengehouden groepen mensen is: 'hospitalisatie'!

Wat betreft het bij de Marine mankeren aan een (militair) doel, wijs ik er op dat ik weliswaar in dienst kwam ná de Tweede Wereldoorlog en die godvergeten oorlog in 'Indië', maar dat ik diende in de jaren van de 'Koude Oorlog', Korea en het oplopende 'conflict' (oorlog dus) over Vietnam. Ik herinner mij het spontaan op 't achterdek van de Evertsen (toen commandoschip van Smaldeel V der NAVO) in de docs van Liverpool zingen van 'En we gaan naar Indo-Chihina-ewe-gaan-naar-Djen-Bjen-Foe' (7 mei 1954). Dat kan alleen met instemming van 'de brug' (commando) geweest zijn... Er was dus ondanks die misstanden 'doel' genoeg, zoals er altijd wel voor onze in feite door de VS geleide democratieën oorlogsobjecten zijn.

Er was overigens in mijn marinetijd gewoon geen contact met 'de brug'. Men vond het blijkbaar wel best met dat 'kanonnenvlees' in het vooronder. En dan had ik het nog goed. Deze lage militair kwam zowaar te Willemstad

particulier bij zijn commandant thuis over de vloer. De heer V.d.W., ten onrechte 'zwarte piet' genoemd, zei me eens bij het terugbrengen naar Pareira dat hij niet snapte waarom ik voor de Marine had getekend.

Ik erger mij overigens aan die rechtspolitieke kletspraat over 'vredesmissies' ofwel 'eerherstel' van de sinds 'Vietnam' door het 'westen' zo ongeveer verworpen 'aanvalsoorlog'. Ik erger mij daaraan te meer omdat daarbij gesproken wordt in termen van 'missie' (vredelievend bedoelde bekering) en 'geallieerden'. Het laatste hoort blijvend gereserveerd voor de strijd tegen het fascisme van Duitsland, Italië en Japan.

Dat alles dan geschreven door een inmiddels gepensioneerde leraar. Iemand die bij de Marine vooral goede collega's had. Iemand die politiek van rechts naar links omzwaaide, maar die geen wrok koestert tegen de mannen en vrouwen die thans in dienst zijn en die onderwijl alle waardering heeft voor het verweer op 'de Grebbeberg' en vooral voor het illegale verzet daarna. Wèl blijf ik met J.B. Charles van mening dat een soldaat die zijn landsgrens overschrijdt met een (al dan niet verhuld) veroveringsdoel geen recht op terugkeer heeft.⁴ Dat lijkt me de enige remedie tegen de, al dan niet verkapte, aanvalsoorlog. Dat betekent voor mij echter niet dat ik geen meegevoel zou hebben met militairen die sneuvelen of levenslang verminkt worden. Bob den Uyl las in één van de gastenboeken uit de herinneringscentra van de Eerste Wereldoorlog (1914-1918): 'Ze kregen wat ze verdienden'.⁵ Zoiets mag misschien door een nabestaande geschreven worden, maar daar houdt het mee op. Werd dat daar bij Verdun soms neergekalkt door iemand die na de bevrijding 'moffenmeiden' kaalknipte en daarmee generaties lang cabaretiers en romanschrijvers stuff bood voor de niet aflatende vertekening van het anti-fascistische verzet?!

Niks geen 'nieuw doel' dus voor de Marine en dat al helemaal niet tegen Venezuela. Weg met de levensbedreigende oorlogsschepen van de VS uit Willemstad. Toon moed Coco en Edgar Palm, broodbezorger Simon, jij Dominicaanse prostituée die ik in Campo Alegre omarmde en vooral ook Pablo ouwe bedelaar met je

Lees verder op pag. 27

Hoofdtuk 5 vervolg

hulpzaam te zijn bij het vervaardigen van vervangende brandstoffen voor oorlogsdoeleinden. Standard Oil kan evenwel zijn winsten niet opstrijken, tenzij ze dat in de vorm van goederen doen. Daarvan maken ze echter weinig gebruik. Ze berichten het moederbedrijf weliswaar over hun winsten, maar de feitelijke omschrijvingen blijven onvermeld. De directeur van de International Harvester Company vertelde mij dat hun omzet met 33 % per jaar gestegen was (ik denk door de wapenindustrie), maar dat ze de winsten niet uit het bedrijf haalden. Zelfs onze vliegtuigmensen hebben een geheime overeenkomst met Krupp. General Motors en Ford behalen hier met hun dochterondernemingen grote winsten, maar nemen die niet op. Ik benoem deze feiten omdat ze de zaken erg gecompliceerd maken en de kans op een oorlog doen toenemen.”

De kredieten aan het IG-Farben-Chemiekartell hielpen Adolf Hitler in het zadel. Zonder buitenlands kapitaal was er helemaal geen IG-Farben-Kartell geweest, was ook Hitler niet aan de macht gekomen en zou er geen Tweede Wereldoorlog hebben plaatsgevonden. Het kartel kon uitsluitend ontstaan door de kredieten die Wall-Street verleende! Het machtigste verbond werd gesloten tussen IG-Farben-Chemiekartell en Rockefeller's Standard Oil uit New Jersey. Deze overeenkomst behelsde een krediet van 30 miljoen dollar van de Rockefeller's. Paul Warburg, zijn broer Max Warburg en andere sleutelfiguren uit de kring van de Rockefeller's waren lid van de Raad van Toezicht van het Amerikaanse deel van IG-Farben-Kartell in de Verenigde Staten. Standard Oil en de Chase Bank, die beide onder toezicht van de Rockefeller's stonden, deden omvangrijke investeringen in Duitsland. Standard Oil werkte samen met de IG-Farben, dat het cycloon B voor de gaskamers van de nazi's vervaardigde, en exploiteerde een rubberfabriek, waarin dwangarbeiders uit Auschwitz moesten werken. Een bij-

zondere onthulling vond de opletende lezer aan het eind van de jaren '90 in de *Frankfurter Allgemeine Zeitung*. Deze krant die door iedereen toch beschouwd wordt als zijnde volledig politiek onafhankelijk, berichtte in 1999 onder de kop *Olie voor de Führer*, dat Standard Oil van de Rockefeller's tot 1942 Hitler's opmars naar het oosten nog van brandstof (olie) had voorzien, en dat geen pantservoertuig 'in dienst van de overwinning' zonder die brandstof nog een meter vooruit gekomen was. Met medeweten van het *Witte Huis* werden enorme hoeveelheden olie via Spaanse havens aan Duitsland geleverd³.

Het IG-Farben-Chemiekartell werd door de heersende machtselite gecontroleerd en viel onder de nationaal-socialistische gedachtecontrole, welke door Dr. Joseph Mengele en andere wetenschappers voor het medische Kaiser-Wilhelm-Instituut in Berlijn en later in Auschwitz doorgevoerd werd. Het militair-industriële complex, dat ontstond door de samenwerking tussen de industrie-elite en de latere oorlogsnatie, deed IG-Farben nog op veel grotere schaal dan andere bedrijven deelnemen aan de misdaden van het nazi-regime!

Duitsland werd ook bewapend door de familie DuPont! Zij ondersteunden het IG-Farben-Chemiekartell op het gebied van wapenfabricage. Na de in beslagname in 1945 van het gehele vermogen werd IG-Farben in 1952 opgesplitst in onder andere de volgende bedrijven: Badische Anilin- & Sodafabrik AG (BASF), Farbwerke Hoechst AG, Farbenfabriken Bayer AG.

John Foster Dulles maakte munitieleveringen door DuPont mogelijk! De J.P. Morgan-Group sympathiseerde met het Opel-concern, dat voor de productie van pantservoertuigen verantwoordelijk was. Bovendien leverde deze onderneming informatie omtrent automatische piloten, vliegtuig-instrumenten en vliegtuig- en dieselmotoren. Men zou nog vele andere voorbeelden kunnen geven.

De internationale concerns zijn onlosmakelijk verbonden met de misdaden die gepleegd werden door grensoverschrijdende staten. De afgelopen jaren zijn steeds meer bewijzen boven tafel gekomen van de activiteiten van 'multinationals' tijdens het nazi-regime. Bedrijven als Coca-Cola en IBM behoren tot dat scala van internationale bedrijven. In zijn boek *IBM and the Holocaust – The Strategic Alliance Between Nazi Germany and America's Most Powerful Corporation* toont de joodse auteur Edwin Black aan dat ook IBM middels een hele rij dochterondernemingen, zoals bijvoorbeeld de Duitse dochter Hollerith-Maschinen-Gesellschaft (DEHOMAG), meer met de nazi's van doen heeft gehad, dan tot dusverre bekend was. Zo zouden de nazi's met behulp van de IBM-Hollerith-Maschine (een van de eerste ponskaartsorteerders en telmachine voor automatische gegevensverwerking) in staat geweest zijn om de joodse bevolking in het hele rijk te identificeren. De bevolkingsregistratie van de nazi's en de controle in de concentratiekampen zou evenzo met IBM-machines hebben plaatsgevonden.

De auteur, Edwin Black, vergeet nog te vermelden dat, hoewel grondlegger en meerjarig directeur van IBM, Thomas J. Watson het bedrijf leidde, het toch vooral de Rothschilds en de Rockefeller's waren die op de achtergrond de volledige controle over dit concern hadden en nog steeds hebben!

De Hollandse krant *Getrouw*, een uitgave van de Internationale Raad van Christelijke Kerken (ICCC), maakte in 1994 bekend dat de public-relations-medewerker van de familie Rockefeller, Yvy Lee, ook als propagandist voor het Derde Rijk werd ingezet. In diezelfde uitgave wordt meegedeeld, dat het kantoor van de Rockefeller-stichting in Parijs in de jaren '30 als *Brain Trust* voor wetenschappelijke ontwikkelingen van het Derde Rijk diende.

Talrijke onafhankelijke onderzoekers geloven dat Hitler een man was die door andere personen aangestuurd

werd. Pas wie begrijpt dat de werkelijk machtigen in het Derde Rijk – dus degenen achter de nationaal-socialisten! – een machtselite vormden, die zal ooit achter het geheim *achter* het geheim weten te komen. Anderen zullen altijd blijven worstelen met de vraag hoe de lijnen in de top nu werkelijk liepen. Er waren verschillende personen naar wie Hitler luisterde! Het waren diezelfde individuen, die hem in eerste instantie aan de macht hielpen.

De bekende voormalige journalist bij de *New York Times*, Charles Higham, heeft de aandacht gevestigd op het feit dat de regering van de VS de pro-Duitse rol van Prescott Bush en vele andere Amerikaanse magnaten uit de wereld van de industrie en de banken wist te verhullen. Hij schreef dat de regering bang was dat een officiële vervolging van deze personen een publiek schandaal zou veroorzaken en de officiële moraal diepgaand zou ondergraven. Bovendien vreesde men stakingen en misschien wel muiterij binnen de strijdkrachten. Daarnaast was de regering van mening, schreef Higham, dat een aanklacht en een veroordeling van deze personen het einde zouden betekenen van de hulp en ondersteuning van grote concerns van de Amerikaanse oorlogspolitiek. (*Trading with the Enemy: The Nazi American Money Plot 1933-1949*, New York, 1983).

Een aanzienlijk deel van de machthebbende Amerikaanse kapitalisten sympathiseerde met het nazisme en deelde haar antisemitische houding. Deze opvattingen beïnvloedden ook de Amerikaanse politiek nog nadat de oorlog begonnen was. Zo keerde de regering Roosevelt zich tegen een voorstel om de immigratiepolitiek te wijzigen, zodat joodse vluchtelingen, die voor de holocaust op de vlucht waren, gemakkelijker het land zouden kunnen binnenkomen.

Volgens het ORF hebben Britse piloten tijdens de Tweede Wereldoorlog miljoenen luchtfoto's van het door Duitsers bezette deel van Europa genomen. Het Britse Nationale Archief

heeft inmiddels een groot aantal van die foto's vrijgegeven. De opnamen geven een indruk van de gebeurtenissen en gruweldaden tijdens de oorlogsjaren. In het archief bevinden zich ook gedetailleerde luchtopnames van rookwolken, afkomstig uit een verbrandingsoven in Auschwitz. De vraag dringt zich op, wat de geallieerden over de Duitse vernietigingskampen wisten. Vast staat dat de militaire leiding weigerde de spoorverbinding naar Auschwitz te bombarderen, omdat het hier zou gaan om een niet-militair doel. De auteur is echter van mening dat de werkelijke reden gelegen is in het feit dat men de toevoer van dwangarbeiders naar Auschwitz niet wilde stopzetten.

Tegenwoordig, vele decennia na het eind van de Tweede Wereldoorlog, komen steeds meer details aan het licht omtrent het feit dat wapenfabrieken van Hitler niet gebombardeerd mochten worden. Belangrijke wapenfabrieken in het Derde Rijk werden niet met bommen vernield, maar zijn pas na de oorlog door geallieerden ontmanteld, om het niet teveel te laten opvallen.

Terwijl de schrijvers van de redevoeringen die Bush houdt, zich graag te buiten gaan aan moreel absolute begrippen – de strijd van het goed tegen het kwaad – laat de balans van de samenwerking van de Amerikaanse heersende klasse met nazi-Duitsland – en dan vooral die van de familie Bush – zien dat de enige constante factor in het verhaal de verdediging is van de macht en de privileges van de heersende oligarchie, en dat daarbij geen enkel middel geschuwd wordt.

Noten:

1 Meer gegevens in: Robin de Ruiter, *De verborgen macht achter de Jehovah's getuigen*, Uitgeverij Gideon, Hoornaar 2001.

2 Het *Dawes Plan* was in principe het ontwerp van J.P. Morgan.

3 Robin de Ruiter, *O Anticristo - Poder oculto detrás da nova ordem mundial*, São Paulo 2005, 54.

Marine uit de Koers, vervolg

strooien hoed. Stuur die bemanningen terug voor ze ook brieven aan Moore moeten schrijven. En wat betreft hier: laat men onze militairen serieus nemen en niet manipuleren met lege hulzen als 'een taak'. Daarvan kan alleen sprake zijn wanneer de Verenigde Naties het initiatief nemen en dermate gedemocratiseerd worden dat elk land(je) werkelijk evenveel te zeggen heeft. Men zou nog eens mogen denken aan de filosoof Frans Hemsterhuis (1721-1790). Die begreep (1779) dat marinemannen die men 40 maanden aaneen op een schip hield wel aan het muiten moesten slaan en daarvoor niet mochten worden gestraft.⁶ De psychologisch daarmee vergelijkbaar vervreemdende leefomstandigheden van de militairen van nu en de hun en ons gemanipuleerde 'hulpfunctie' (bij de agressie aan het front) is reeds op zichzelf een 'wantoestand'.

Noten:

- 1) B. Dankbaar, *Dienstweigering en desertie tijdens de oorlog met Indonesië 1945-1950* en W. van Kempen, *Na mijn arrestatie. Ervaringen van een Indië-deserteur*. Beide in: *Jaarboek voor de geschiedenis van socialisme en arbeidersbeweging in Nederland 1977*, Nijmegen 1977, resp. 341-366 en 367-380. Zeer aanbevolen!
- 2) M. Moore, *Brieven van het front*. Amsterdam/Antwerpen 2004. Oorspronkelijke titel: *Will they ever trust us again?*
- 3) Het genoemde boek van de Duitse schrijver Erich Maria Remarque (1898-1970), richtte zich sociaal-kritisch op het westelijk front t.t.v. de Eerste Wereldoorlog (1914-1918). De uit NAZI-Duitsland gevluchte schrijver overleed als staatsburger in de VS.
- 4) Genoemde auteur, die ook bekendheid genoot als dichter, heette in feite W.H. Nagel, was destijds hoogleraar-criminologie aan de Rijksuniversiteit te Leiden. Hij was gedurende de Duitse bezetting actief in het anti-fascistische verzet, schreef daarover en over zijn naoorlogse teleurstellingen *Volg het spoor terug* (1953) en *Van het kleine koude front* (1962). Het waren de eerste 'politieke' boeken die ik las (en ik was zo stom het bij benadering geciteerde niet aan te tekenen).
- 5) *Een zwerfend bestaan*. Amsterdam 1989, 59.
- 6) Jan Romein: *Frans Hemsterhuis. De filosoof van de ziel*. In *Jan en Annie Romein, Erflaters van onze beschaving...* 8ste dr. 1959, 493-514, 500.